

# கலாநிலயம்

A Literary Weekly  
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

காரியாலயம்:—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தெரு,  
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 7.]

1934 ஞா ஐனவரி மீ 25வ

[No. 4

பொருளடக்கம்.

|                                                                                    |    |                                                             |    |
|------------------------------------------------------------------------------------|----|-------------------------------------------------------------|----|
| 1. தலைங்கம் (Leader)                                                               | 49 | 6. நம்மாழ்வார் வைபவம் (3-ம் பத்து, 3-ம் தசகம்)              |    |
| 2. ஞானாமணி—(நாட்டுப் படலம்) வித்வான்<br>T.P. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, M.A.B.L.     | 51 | K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.                            | 53 |
| 3. அப்பர் (64 கலை-இதிகாசம்-கந்தன் சரிதை)<br>E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L.      | 52 | 7. தமிழ்ப் பாடம்<br>வில்லிபாரதம்—கிருஷ்ணன் துதுச் சுருக்கம் | 57 |
| 4. ஷேக்ஸ்பியர் நாடகக் காட்சித்திரட்டு<br>(ஐரன் அரசன்) T. S. நடராஜப்பிள்ளை B.A.B.L. | 53 | 8. ஸ்ரீதியாகராஜ கீர்த்தன மணிமாலே<br>(வரதராஜ பாஹிமாம்)       |    |
| 5. மதுரைக் கோவை. (பாங்கற் கூட்டம்)<br>S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A.B.L.               | 55 | P. B. ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியார், B. A.                           | 59 |
|                                                                                    |    | 9. கம்பராமாயணம்—(பம்பைப் படலம்)<br>T. N. சேஷநாசலம் B.A.B.L. | 60 |
|                                                                                    |    | 10. வர்த்தமானம்                                             | 64 |

க ல ா ந ி ல ய ம்

உண்மையே உண்மை யம்மா.

பின்னே செல்வதன் முன்னே முயல்வதே இக் கால உலகம் செய்கின்ற சினைகளில் மிகப் பெரியது. இதிலே மற்ற எல்லாப் பிழைகளுக்கும் காரணமாகின்றதென்னலாம். “முன்னேற்றம் முன்னேற்றம் என்று முழங்குவதெல்லாம் முறையிற் பிறழ்ந்த மதியினம்” என்று சைனா தேசத்து வித்தகர் சாங் ட்ஸு என்பவர் இரண்டாழிரத்தாநா ஹாறு வருடங்களுக்கு முன் உரைத்த சொற்கள் உறவுறப் பொருந்தும்.

சாங் ட்ஸு என்னும் அச்சின வித்தகர், உபயோக முள்ளவைகளை மனிதர் செய்வது எத்துனை உபயோகமற்ற காரியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டி ஒன்றுஞ் செய்யாதிருப்பதன் உயர்வை உணர்த்தவே விழைந்தனர். “ஒன்றுஞ் செய்யாமல் இரு, எல்லாம் தானே செய்யப்படும்”, என்ற கொள்கையில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையைக் கடைபிடிக்கின்றார் அவர். செய்கையைச் சிந்தனையாக மாற்றி, மீண்டும் அச்சிந்தனையை ஒன்றுடனும் சேர்க்காமல் நீக்கிவிடுகின்ற முயற்சியின் மேன்மையை அச்சின வித்தகரும் நம் தாயுமானவரணைய சான்றோரைப்போல் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற திறமையின் அருமையைத் தெரிந்துகொண்டு மனதற்ற பரிசுத்தநிலையை வேண்டிவார்தாமே மெய்யறிவுடைய மேலோராவார்.

பரோபகாரங்க ளென்றும், ஆட்சிமுறை அமைப்புக்களென்றும், கல்விவளர்ச்சி யென்றும், வர்த்தகப் பெருக்கமென்றும், பொதுவில், சனசமூகச்சீர்திருத்தங்களென்றும் பலபடப் பேசிப் பலபட முயல்வார், சாங் ட்ஸு என்பின் இம்மொழிதனைக் கேட்டுத் தலையசைத்துத் தோள்குலுக்கி உடல் சிலிர்ப்பார். நாமறிகின்றபடி உடம்பும் சன்னமுத்தை அழிக்கவே சாங்

ட்ஸு நாடினார். இரங்கவல்லவர் அவராயின், ஏழைகளைக்காட்டிலும் செல்வமுடையவர்களைக் கண்டே அவர் அதிகமும் இரங்கினார். செல்வமும் வறுமையே போல் தன்பம்மிக உடையது. பாவம், ஏழைகள் ஒரு கால் இதனை மறுக்கலாம், மற்று, “இதனை மறுக்கின்ற செல்வவந்தர் எவரேனும் உளராயின், நன்று, அவர் விலாசம் எனக்கு வேண்டும்” என்னக் கார்லில் கேட்பார். “ஒன்றினைச் செய்ய ஆற்றாமல் தோற்றேனே” என்று இரங்குவார்பால் அச்சின வித்தகர் யாதும் பரிவு கூர்ந்திலர். அல்லது, இவ் வுலக வாழ்க்கை யென்னும் போட்டிப் பந்தய ஓட்டத்தில் தோற்றவர்களே உத்தமர்களாவா ரென்றும், அவர்களை கடவுளின் பரிசிலைப் பெறுவதற்குரிய பாத்திரக் ளாவாரென்றும் கொண்டிலர். வெற்றியுந் தோல்வியுந் கிடக்க, போட்டிப்பந்தய ஓட்டமே கூடாதென்பது அவரது கொள்கை. இந்தியப் பண்டைய வாழ்க்கையின் தூய்மை இவ்வோட்டமும் பரிசிலும் இல்லாமையிற்றான் அடங்கியிருந்தது. இக்காலத்திலோ முன்னோட்ட முயற்சியல்லால் முன்னேற்ற முறையும் இல்லை. எனின், இனிப் பின்னே சென்றாலன்றி எங்கனம் வாழ்வோம்.

ஆம், சினதேயத்துப் பண்டைய இச்சிந்தனையாளர், கழிந்துசென்ற ஒரு பொன்னுலகைக் கருதிக்கருதிக்கருத்தழிவா ராகின்றார். செய்கையால் இனி ஒன்று சாதிப்பதற்கு இருக்கின்றதென்று அவர் நம்பவில்லை. “கொல்லாமலே கொள்கின்ற இக் கல்விமுறைகளும், வெல்லாமலே வெல்கின்ற போட்டிப் பரீட்சைகளும், திருடாமலே திருடுகின்ற வர்த்தகத் தொழில்களும், திருந்தாமலே திருத்துகின்ற சீர்திருத்தக்காரர்களும், சமயப் பிரசாரங்களும், ஜீவகாருண்ய சங்கங்களும்

உரிமையைப் போதிக்கின்ற உபன்யாசங்களும், கடமையை வற்புறுத்துகின்ற கட்டுரைகளும் இல்லாமலிருந்த பண்டைய உலகமன்றோ பொன்னுலகம் எனக் கழிவிரக்கங்கொண்டு பெருமூச்சு விடுகின்ற ரவர். அழகிய அக்காலத்தில் மனிதர் அன்புடையவராயிருந்தனர்; ஆயினும் அதனைத் தாம் அறிந்தவர், பிரசாரங்களோ செய்திலர்; வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளுக்குத் தங்கள் புகைப்படங்களை அனுப்பினரல்லர். சீரிய அக்காலத்தில் சனங்கள் நீதிதவறாத நியதியுடையவர்களாயிருந்தனர்; ஆயினும் சுயநயமற்ற தியாகங்களைப் பற்றிப் புத்தகங்கள் எழுதவில்லை, பிரசாரங்கள் செய்யவில்லை. உயரிய அக்காலத்தில் எல்லாரும் உபகாரிகள், எனினும், தாம் உபகாரம் செய்கின்றாரென்பது அவரறியார். அக்காலம், மனிதர்தாம் தாம் அறிந்தவைகளைத் தமக்குள்ளேவைத்திருந்தாராதலின், வீண்வாதங்களும் பொல்லாத வழக்குகளும் புகுந்து அவர்களை உழக்கவில்லை. அக்காலம் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தருமத்தைத் தமக்கே வைத்திருந்தனர் ராதலின், மற்றவர் காரியங்களில் ஒருவரும் தலையிடாமலிருந்தனர். ஆடம்பரமும் ஆரவாரமும் இல்லாதவோர் வாழ்க்கையை இனிதாக நடத்தினர் அக்காலத்தவர். கிடைத்த உணவை உண்டனர், கிடைத்த ஆடையை அணிந்தனர். இக்காலத்துப் பித்தர்போல் 'வாழ்க்கைத்திட்டத்தை' உயர்த்தவேண்டுமென்ற ஊக்கமொன்றும் அவர் கொண்டாரல். அயலயல் ஊர்கள் இருந்தன; இவ்வூரில் குறைக்கின்ற நாயின் குரல் அவ்வூரில் கேட்கும்; அவ்வூரில் கூவுகின்ற கோழியின் குரல் இவ்வூரில் கேட்கும்; எனினும் ஊர்விட்டு ஊர் சென்று அளவளாவதல்இன்றியே தம்காலத்தைக் கழித்தனர். சமர்த்தனியவனென்று ஒருவனை அவர் சிந்தத்ததயில்லை, நல்லவனென்று ஒருவனை அவர் பாராட்டியதயில்லை. கடன்பட்ட நினைவினால் திணறினரல். சரித்திரத்துள் சேரவல்ல புன்மைகள் யாதும் அவர் புரிந்திராதலின், தம்முடைய சரித்திரம் ஒன்றும் எழுதப் பெறாத புண்ணியமுடையவர்களாயினர்.

மண்ணையாகிக் கிடக்கின்ற இக்கால உலகத்தின் தோற்றத்திற்கு மாறாக நம் சீனவித்தகர் சாங் ட்ஸு விழையும் பொன்னுலக வாழ்க்கையின் இலக்கணம் இது. முன்னேற்றமென்று கருதப்படுபவைகள் அனைத்தும் இவ் வழகிய வாழ்க்கையின் மேன்மையிலிருந்து நம்மை நெடுந்தூரம் விலக்கிக்கொண்டுபோய்த் தள்ளுகின்றவாதலால், இம்முயற்சிகளை யெல்லாம் ஒடுக்கிப் பண்டைய நிலைக்கே பரிந்து பின்செல்வதே நன்மையாம் என்று அவர் இயம்புவதில் பிழைகாணலரிது. இந்த நன்னிலை எவ்வாறு கெடலாயிற்று என்பதை இனி, அவ் வித்தகச் சீனரே பேசட்டும்—

“பொல்லாத பொரு வேளையில், பொதுஜன் உபகாரி என்றொருவன் இவ்வுலகத்தில் தோன்றி, அரசியல் முறைகளை மனித வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக்கத் தலைப்பட்டான். அன்றைக்கே பிடித்தது சனியன். 'மனிதரை அவரவர்பாட்டில் சும்மாவிட்டுவிடுவதன் சிறப்பையான் நன்கு அறிவேன்; மற்று, மனிதரை நலமுற ஆள்வதென்பதோ ஒருநாளும் ஆகாதகாரியம்' என்று சாங் ட்ஸு முறையில்கின்றனர். எவ்வகை ஆட்சியும் தீயதே. மனிதனது இயற்கையைக் கெடுக்கின்ற மையால் அரசியல் முறைகளெல்லாம் அநாசாரங்களே. அவரவர் இயற்கையை அடக்கினாலன்றி அரசாட்சி இல்லை யாதலின், அத்தனையும் அதர்மமேயாம். கல்வியைப்

பரப்ப முயல்வதாலேயே அரசியல் அமைப்புக்களெல்லாம் தம் அறிபாமைமையக் காட்டித் தருகின்றன. மனிதரைக் காக்க நிற்பதால் அவை தாமும் அழிந்து மற்றவர்களையும் அழித்துவிடுகின்றன. தீமையே செய்கின்ற அரசியல் அமைப்புக்களைக்காட்டிலும், மனிதர்களை நல்லவர்களாக்கவேண்டுமென்று முயல்கின்ற அமைப்புக்களே பின்னுக் கெட்டவை. ஏனெனில், மனித இதயம் இயற்கையிலே நல்லது; இதற்குள்ளே பரோபகாரம் கடனற்றல் போன்ற எண்ணங்களைப் புகுத்தினால் இயற்கையாய் அந்நன்மை குலைந்து அழிவதன்றி வீளையவல்லது வேறொன்று மில்லை. செயற்கைத் தருமங்களிலும் இயற்கை நன்மையே சாலச் சிறந்தது. மனித இதயத்தைப் பிழிந்தாலுந் தீது, அது லுள் அயலொன்றைப் புகுத்தினாலுந் தீதே. அரசியல் சட்டங்களெல்லாம் இவ்விதத்தில் ஒன்றையே செய்யுந் தாத்தன; ஆதலாற்றான், சட்டங்களால் இதுகாறும் சாதித்த நன்மை ஒன்றும் இல்லாமையோடு தீமையே மேன்மேலும் பெருக்கக் காண்கின்றோம். இந்த நிலை எய்தியபின், இனி இச் சனசமூகத்தை எவ்வண்ணம் பழுதுபார்க்கலாம் என்ன எல்லாரும் தத்தம் மனம்போனபடியெல்லாம் வாதிக்கத் தலைப்புகின்றனர். “யாதானு மொன்று இனிச் செய்துதான் தீரவேண்டுமென்பது வெளிப்படை” என ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு, “இதனைச் செய்ய, திறமை வேண்டுமன்றோ, திறமை வருவது அறிவினாலன்றோ; வேண்டுமன்றோ, ஆதலின் அறிவைப் பெறுதல்வேண்டும்” என்ன, “அறிவு அறிவு” என்று எதனையோ ஒன்றைப் பெறுதற் பொருட்டு எல்லோரும் விழுந்தடித்து ஓடி அலையுத்தலைப்புகின்றனர். இதன் விளைவு மிகவும் பயங்கரமானது. அறிவைப் பெற முயல்வதிலும், அறிவைப் பெற்றோ மென்ற இறுமாப்பினாலும் இயற்றப்படுகின்ற கொடுமைகளைத் தடுக்கும்பொருட்டு அரசினர் அடக்குமுறையைக் கையாள் நேர்கின்றது. இதனால் சனங்களிற் சிலர் சிறைக்கூடங்களில் வருந்த, அரசினர்தாமும் தம் சிம்மாதனங்களில் நடுக்கின்றவ ராகின்றார். இப்படியே எல்லாம் நிலைகுலைந்து தலைதடுமாறிக் குதும் பிக்குகின்ற சமயத்தில் சனசமூகச் சீர்திருத்தகாரர்களத்தினுள் வந்து தோன்றுகின்றார். தோன்றி, தாமும் தமது முறைகளுமே விளைவித்த தீமைகளினின்றும் தப்பிவழிகளைப் பிரசங்கமேடை அதிர அதிரப் போதிக் கப்புகுகின்றனர். “பாவம், இந்த ஏழைச் சீர்திருத்தகர்கள்கள்! வெட்கமென்பது அறியார்; நாணித் தலை குனிவதற்கு வேண்டிய அறிவும் அவர்களுக்கு இல்லை” என்ன இரங்குவார்போல் அவர்களை இகழ்கின்றார், நம் சாங் ட்ஸு.

மனித இயல்பையும் உலகசரித்திரத்தையும் உற்று நோக்கி உண்மையை உணர்ந்திருப்பவர் யாரும் சாங் ட்ஸுவின் கருத்துக்களில் ஒன்றும் கிபரிதங் காண மாட்டார். இக்கருத்துக்களைத் தனித்தனி எடுத்துப் பெருகப் பேசி வற்புறுத்தியுள்ள பிறர்சிலர் மொழிகளும் அவைகளின் ஆழ்ந்த பொருளும் இப்பொழுது நினைவின் கண் வருவதற்கு இயலும். அன்ன மொழிகள் பல இக்கலாநிலய இதழ்களிற் பல விடங்களில் வந்தும் உள.

பொருளாதார முறைகளைப்பற்றியும் சாங் ட்ஸு பேசாமல் விடவில்லை. அவர் கருத்தின்படி, செல்வத்தைத் திரட்டி வைத்தே எவ்வகை தீயமுறையும் காணாமல்கின்றது. வலி கொண்டு கொடுமைபடுவதும்

அது; எனியோரை அயோக்கியர்கள் ஆக்குவதும் அதுவே. சிறிய திருடர்களைச் சிறுஷ்டிசெய்து சிறைக்கனுப்புவதுஞ் செல்வம், பெரிய திருடர்களைச் சிறுஷ்டிசெய்து சிம்மாதனத்தில் ஆமர்த்துவதும் அச்செல்வமே. போட்டி நினைவுகள் இச்செல்வம்என்னும் பேயின் வயிற்றினின்றே பிறக்கின்றன. மனிதனது மேன்மையை அடியுடன் கெடுத்தொழிப்பது ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டிகொள்கின்ற ஊக்கமேயாம். இயற்கையே செல்வமாக நிறைந்துவாழ்கின்ற ஓர்நல்வாழ்வின் அமைதிக்கு மாறாக, மனிதமுயற்சியால் பெருகும் செயற்கைச் செல்வங்களே மானுட இன்பத்தை மாய்த்துவிடுகின்றன. இவ்வகைச் செல்வம் ஒரு நாட்டிலே பெருகப் பெருக, நல்லவர்க்குத் தக்க பரிசிலுங் கிடைப்பதில்லை, தீயவர்க்குப் போதிய தண்டனையுங் கிடைப்பதில்லை. கிடைத்தாலுந் தான் என்! நல்லவனென்று ஒருவனைப் பாராட்டிப் பரிசளிப்பதும், தீயவனென்று ஒருவனைக் கடிந்து தண்டிப்பதும் இரண்டுமே மனிதரை இழித்துவிடும். இவை யிரண்டும் பயிலாமல், செல்வ வளர்ச்சியில் மனம்வைத்தளர்ந்தாரும் தன் காரியத்தை நடத்தல் இயலாது—(இக்கருத்துக்களோடு, முன்நாம், 'நல்லன் நகை' என்னும் தலைப்புடன் வரைந்திருக்கி

ன்ற தலையங்கங்களில் குறித்தவைகளை ஒப்புநோக்குதல் நலமாம்).

‘வெற்றியே பெரிதென வழிபடும் இக்காலம் அழகிக் கிடக்கின்றது’ என்ற முடிவிற்கு நாம் சாங் ட்ஸுவின் கருத்தின்படி வரவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். இவ்வெற்றிக்கு ஆதாரமாகவேண்டுமென்றே கல்விமுறைகள் கையாளப்படுவதால், இந்தக் கல்வி அயோக்கியர்களை வளர்த்து உலகினிடைத் திரியவிடுகின்ற செவிவித்தாயே ஆகின்றது என்கின்றார் சாங் ட்ஸு. செல்வப்பெருக்கம் அயோக்கியர்களைப் பிறப்பிக்கின்றது; நம்முடைய கல்விமுறைகளோ ஒரு அயோக்கியனை மற்றொரு அயோக்கியனைவிடச் சாமர்த்தியசாலி ஆக்குகின்றது; நடைபெறும் பள்ளிக்கூடங்களால் கைவந்த பயன் இன்னதே. மெய்யறிவினை ஒருவரும் கற்பதென்பதேனும் கற்பிக்கின்றதேனும் இயலாது. அஃதோர் ஆனம் நிலை; இயற்கையோடிணங்கி வாழ்கின்றவர்களை அதனை எய்துவார்.

இரண்டாயிரத்து நானூறு வருடங்களுக்கு முன் சீனவித்தகர் இவர் வழங்கிய உரைகள் இவை உண்மையல்லவென்று மறுப்பார் உளராயின், அவர்தம் அறிபாமைமையேனும் நெஞ்சுறுதியையேனும் நாம் விபக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

## சு ளா ம ணி

[11-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

நாட்டுப் படலம்

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, அச்சுரமைநாடு, வானகத்திருந்து கீழேபாயும் வானுறேபோலத் தோன்றும் அருவிகள் நிறைந்த மலைகளை ஒருபுறத்தும், அவ்வருவியே கீழே வெள்ளிடை யில் பாய்வதுபோல முல்லைப்பூக்களினின்றும் பெருகி அருவியாகப் பாயும் தேனிறைந்த முல்லை நிலத்தை ஒருபுறமும், (அத் தேனே கிண்ணங்களில் நிறைந்தாற்போலத்) தேனோடு விளங்கும் கருங்குவளை மலர்கள் பூத்துப் பொலிகின்ற நீர்வளம் மிக்க மருதநிலக் கழனினை ஒருசாரும் (அத்தேன் வழிந்து பாயும்) நெய்தலிலக்கடலை ஓரிடத்துமாக அணிபெறக் கொண்டு விளங்கிப் பாலை என்பதற்கே தன்னகத்துச் சிறிதும் இடம் இன்றிப் பொலிவெய்தி, நானிலமும் தம்முள் கலந்து நிற்பதால், தன்னிடத்தே பொற்றிரு ஆரவாரிக்க அவ் வாரவார வடிவாகத் திகழ்கின்றது. ஊர்வனபோல ஊர்ந்துசென்று நானிலத்தையும் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக முற்றும் வரிசையாக நோக்கிப் போகும் முறையைக்கவிட்டு, மேலிருந்து நோக்கி மகிழும் இமையோரைப்போல, அந்நாட்டினது அழகை ஒருங்கே, தோலாமொழித்தேவர் கண்கொண்டுநாமும் காண்போம். காட்சியினும் கேள்வியே முந்தியதாகலின், முன்னர்க்குறிய அப்பொன்றிரு ஆரவாரம் நானிலத்திலும் நிகழ்வதைக் கேட்கலாம். இன்பத்துக்குப் போக்குவீடாக அந்நாட்டினர் ஆடிப்பாடி முழங்கும் ஓதையே முதலில் நம் செவிக்கு எட்டுகின்றது.

குன்றக் குறவர்களது வீட்டு முற்றங்கள்தோறும் அகவொழுக்க முறைபற்றியும் புறவொழுக்க முறை பற்றியும் முருகனை வழிபட்டு வெறியாடும் ஒலியே, கடவுளையும் அந்நாட்டு மக்களின் களவொழுக்கத்தை யும் நினைப்பூட்டி நம் காதைக் கவர்கின்றது. அதற்கு ஒத்தாற்போல, இரைத்துச் சென்று வீழும் அருவி

யினோசையும் இன்னியமென ஒலிக்கின்றது. அம்மலை யிலே, தன்னோடு பொருத புலியைக்கொண்டு வெற்றி பெற்ற யானையானது, தனது களைப்புத்தீர அருவியிற் குளிப்பதற்கு முன்னர், அப்புலியை அஞ்சுகின்ற தன் பிடியையும் கன்றையும் உடன்வந்து நீராடிக் களிக்கும் பொருட்டு அழைக்குமுகமாக, வெற்றிமுழுவம்போல முழங்கும் முழக்கமும் அவ்வருவியருகே எழுகிறது. இக்காட்சி என்றும் நிகழ்வதைக் கண்ணாக் கண்டவானவரும் களித்துத் தம் இசைக்கருவிகளை எப்போதும் முழக்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல, முகில்கள் அம்மலையீது நிலையாக நின்று அதிர்தலும் கேட்கின்றது. இஃது ஒருபுறம்.

மற்றோர் புறம் திரும்பினாலோ, முல்லை நிலத்திலே, ஆவினை அன்போடுபுரக்கும் இடையர்கள் தம்மறத்தோளின் தினவடங்கவும், மணமாலையூட்ட நின்ற பெண்களைத் தழுவவும் விழைந்தனராய் முன்வந்து, மதர்த்தோடி எதிர்த்தாரைக் குத்திக் கொல்லும் செங்கண் எருதுகளை இளங்கன்றென்பிடித் தடக்குவது கண்டு குழந்த நின்றவர்கள் மகிழ்ந்து கொட்டிப் பறையொலிகாது செவிபெட முழங்குகிறது. இவ்வாறு ஒருங்குசேர்ந்து ஏறுகோள் திருளார் நிகழ்த்தியபின், அவ்விடையர்கள் வேறு வேறு சிறுகிறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து, கொன்றைக் காயைக் குழலாகக்கொண்டு இசைத்திறம் காட்டி ஆவினம் மகிழ ணதுவதும் நமது காதிலே தேனைச் சொரிகின்றது. உழுதற்றொழிலையும் இவ்வாறு பொழுதுபோக்காகவே கொண்டு கலப்பை ஏந்திச்சென்று களித்துத்திரிந் தாடி யுழுது ஆரவாரிக்கின்றனர். இம்முறொலியும் மர்மிறாறி வெள்ளிடை யிலே எதிரொலியாக நம் காதிற் புகுகின்றன.

ஊர்ப்புறமாக நோக்கினால், கண்ட கண்ட இடத்திலெல்லாம், கடவுட்பெண்களை ஒத்த மகளிர் ஒருங்கு

கூடிக்கூத்தாடுவதற்கேற்ப ஒலிசெய்கின்ற முழுவமும், ஓசையே செல்வமெனக் கொண்டாடும்படியாகத் திருக்கோயிலினுள்ளே ஒமென ஒலிக்கும் திரண்ட திருச்சங்கமும், காதலனும் காதலியும் திருமணம் செய்துகொள்கையில் அவர்களை வாழ்த்தி முழங்கும் மணமுழவும், வயலிலே, கிணையொலி நாவலோசை முதலிய ஒலிகளும், ஒன்றாக இயைந்து, அந்நாட்டகத்தே ஒருங்கு நிகழ்கின்ற திருவிழாவும், இன்ப உழவும் காதன்மணமும் மாறுபாடின்றி ஒன்றிநின்ற தன்மையை இசைத் தினிது காட்டுகின்றன.

கடற்புறத்தே மரக்கலத்திலே ஏறிக் கடல்மீது உலவுகின்ற பாதவர்கள் பொழுதுபோக்காகக் கொட்டிக் களிக்கும் நாவாய்ப் பறையும், மீன்பிடிக்கச் செல்வார் ஆரவாரத்தோடு கொட்டிச் செல்லுகின்ற மீன்கோட்பறையும், சுறா முள்ளில் தம் கடவுளை வைத்து வழிபடும்போது ஒலிக்கும் பலவகை இன்னிசைக் கருவிகளும், அவர்களுடைய வழிபாட்டையும் விளையாட்டையும் வயிற்றுப்பிழைப்பையும் ஒன்றாகப்பிணைத்து இன்னிசையாக்கி முழங்குகின்றன. பாதவப் பெண்கள் ஈன்று எடுத்தபின் அவர்கள் மார்புமீதும் மடியின் மீதும் தவழ்ந்து விளையாடுவதை மறத்தலின் பாதவச் சிறுவர் என்ற பேரும் மறையக் கடலம்மையின் பிள்ளைகளே யாகின்றனர். பாலொழுகின்ற தாயின் முடைநாற்றத்தையுடிக் நறுநாற்றமாகக் கொண்டு தம் தாயோடு ஆடும் குழந்தைகளேப்போல, இச்சிறுவர்களும், தமது இயுற்றை யன்னையாம் கடலம்மையின் புலவு நாற்றம் வீசும் நீரினைப் புறக்கணிக்காமல் அதனையே சிறப்பாகக்கொண்டு, அவ்வம்மையின் மடியீதும் மார்புமீதுமாக அலைகளின் கீழும்மேலும் தவழ்ந்து குதித்து விளையாடுகின்றனர். அந்தக் கடலின் இச்செல்வச் சிறார்கள் ஒருவரோடொருவர் இகலி 'யானே வென்றேன், யானே வென்றேன்' என முன்னே சென்று நீர்மூழ்கி மணலெடுக்கும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு, தாந்தாம் பூண்டிருந்த அணிகளையே மூழ்கி யெடுக்கும் பொருள்களாக வீசி யெறிந்தபோது, எறிவதும் எடுத்து மேல்வருவதும் ஒரே பொழுதில் நடப்பதுபோலத் தோன்றலின், அப்போதே அவர்களையோரும் கூடி வென்றானைப் பாராட்டி ஆரவாரிக்கின்றனர். கடற்கரை மரங்கள் அடர்ந்தும் இருண்டும் நீண்டும் கிடக்க, அவற்றினிடையிலும் சுற்றிலும் வெண்மணல் நில வெறிப்பதுபோலத் தோன்றலே, கடலானது, அந்நெய்தல் நிலத்தின் இன்பத்தைக் கண்டு அதனிடையே உலவும் விருப்பினோடு புருந்து அலையை விசுதலால் எழுகின்ற ஓசையும் ஓயாது ஒங்கி வளர்கின்றது.

தொலைவில் இருந்தே நமது காதையும் கண்ணையும் கவர்ந்த காட்சி இவ்வாறாக, நறுநாற்றத்தால், நம் மூ

க்கைக் கவர்ந்து, கண்ணுக்கும் களிப்பூட்டித் தேனைச் சொரிந்து நாவிலும் நீரூறச் செய்யும் பூக்களின் பொலிவே இதன் பின்னர் நமது மனதைக் கவர்கின்றது.

கொய்வதற்காக அருகே நின்ற பெண்கள் தம் கையை நீட்டி அங்கையை விரித்து நின்றாற்போலத் தோன்றும் செங்காந்தட் பூக்களும், பூஞ்சனையிலே நீராடப் புருந்த மகளிர் தமது கண்ணில் பூசிய மை நீரில் கரைந்து பரவியது போல விளங்கும் நீல மலர்களும், தலைவனைப் பிரிந்து அவன் வருவதாகக் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் வரும்வரையும் காத்திருந்து பின்னர் மழைநாள் வந்தபோது, உடல் பசந்து நின்ற தலைவி, வேங்கை மரத்தை நோக்கி நிற்ப, அத்தலைவியின் உடலேபோலப் பசந்து பூத்துவிளங்கும் வேங்கைப் பூக்களும், செம்மை கருமை பொன்மை என்ற பல நிறங்களைக் காட்டி நன்றாக மலர்ந்து சொரிந்த தேனானது நீண்ட அப் பெரிய மலையிடத்தெல்லாம் புத்துருக்கு நெய் வெள்ளமாகப் புரண்டாற்போல விளங்குகிறது.

அதற்கருகே வெள்ளிடையாய்க் கிடக்கும் முல்லை நிலத்துப் பொதுவிடங்களில் கூடியிருக்கும் கோவலர்களுக்கு நறுமணம் ஊட்டுவாரை அவ்விடத்தே காணலாம். கொன்றைமரத்திலும் குருந்தமரத்திலும் சிறந்த வெண்காந்தட்செடியிலும், அவர்கள் வீட்டின் முற்றத்திலே நிழற்பந்தராய் நின்ற முல்லைக் கொடியிலும் போதாய் நின்ற பூக்களிலே தேன் பெருக்கம் இடையறாது ஒழுதுதலின் நிலையாகின்று தேனீக்கள், அங்குள்ள விருந்தையுண்டு, தம் இன்பத்திற்குப்போக்குவீடாக அப்பூக்களில் ஊத, அந்தப் போதுகள் நன்றாக மலர்ந்துவிளங்குதலாலவற்றின் மணம் எங்கும் பரவும் போது மன்றிலுள்ளாரும் அதைத் துய்க்கின்றனர்.

ஊர்ப்புறங்களில், தன்னை மாறியும் பிறர்க்கு உதவும் பெரியோரைப்போலத் தான் பூத்து மலர்ந்த வுடனே வாடவேண்டிவதையும் நோக்காமல் பிறருக்கு நன்மண மூட்டிப் பயன்படுத்துவதொன்றையே கருதி, நாலுபுற முழும் மணம் விசுவதற்கென்றே மலர்ந்த நெய்தற்பூ விலும், இதற்கு மேலும் ஒரு படி உயரச்சென்று உலகிற்கு உதவவேண்டிப் புத்தம் புதிய தேன்குழம்பைக் கையிலேந்தி மலரும் செந்தாமரைக் காட்டிலும் வண்டுகள் ஏறி அவற்றின் மெல் விதழிலே ஊன்றவும், அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல, அவ்ஊன்றலே, ஊன்றுவாரின் வறுமையைக் காட்டுகின்றதெனக் கொண்டு அவர்க்கிரங்கித் தேனைப் பொழிய, அவ்வாறு கீழ்வழியும் தேன் எங்கும் பரந்து ஊறிக்கிடப்பதால் எப்போதும் அம் மருதநிலத்தில் அத்தேன் ஊற்றுப்பெருக்குப்போல இடையறா தொழுகுகின்றது.

## அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்து நான்கு கலைகளும்.—31. இதிகாசம்

[44-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

2. முருகக் கடவுள் ஆரியர் தேய்வமா

தமிழர் தேய்வமா?

முருகக்கடவுள், ஆதியில் தமிழர் கொண்டாடிய தெய்வமா அல்லது ஆரியர் கொண்டாடிய தெய்வமா என வினவுவோமாயின் இதில் அபிப்பிராயபேதங்கள் பல உள். தமிழ்நாட்டில் வசித்தவரும், திருக்குறள் திருவாசகம் முதலிய பல நூல்களை மொழிபெயர்த்தவரும்,

தமிழிலக்கண வித்வானும் ஆகிய ஆங்கிலேயப் பாதிரி போப்பையர் அவர்கள், ஆதியில், தமிழர்களால் பரம்பொருளென்று கொண்டாடப்பட்டது முருகக்கடவுளே யென்றும், அது ஒருமுகக் கடவுளாய் வழிபடப்பட்டதென்றும், பின்னர் ஆரியசம்பந்தத்தால் சிவவழிபாடு ஏற்பட்டதென்றும், சிவபெருமானது குமாரர்களாய்க் கருதப்பெற்ற கணபதி சுப்ரமணியர் என்னும்

இருவரில் சுப்பிரமணியரென்னும் ஆறுமுகக்கடவுளை முருகக் கடவுளை யென்று தமிழர் நம்பும்படி ஆரியர் செய்தனரென்றும், இன்னும் பல குறிப்புக்களையும் சித்தார்த்ததீபிகை யென்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிக்கையில் வெளியிட்டார். அன்னதற் கேற்றவாறு முருகக்கடவுள் ஒருமுகக் கடவுளாகப் பல தலங்களில் காணப்படுகின்றார். இதன்றியும் தமிழ்நாட்டில் குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் கடவுள் சேர்தன் என்று நமது இலங்கணங்களும் கூறும். மருதத்திற்கு இரத்திரனையும், நெய்தலுக்கு வருணனையும், முல்லைக்குக் கண்ணனையும் கடவுளாகக் காட்டியிருப்பினும், உயர்வரைத் தெய்வமான முருகக்கடவுளுக்கு அவர்களை ஒப்பிடவில்லை.

ஆரிய புராணங்கள் பதினெட்டில், ஸ்கந்தம் (அதாவது கந்தபுராணம்) ஒரு புராணமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்புராண சரிதையை யொட்டிச் சுப்ரமணியக் கடவுள் ஆறு தலையும் பன்னிரண்டு கண்களையும் உடையவரெனவும், அவர் சிவகுமாரரில் ஒருவர் என்றும் கருதப்பட்டார். ஆனால், கந்தன் புராணமோ 'ஒரு பதினாயிரம் இலகூக கிரந்தங்கள் உடையது' என்றும் காலக்கிரமத்தில் பல மாறுதல் அடைந்தது என்றும் கூறப்படுகின்றது.

ஏதி லாக்கற்ப மெண்ணில சென்றன

ஆத லாடிக் கதையு மனந்தமாம்

பேத மாகும் பேதத்தி னுள்விரிந்

தோது காந்தத்தி னுண்மையைக் கூறுகேன்

எனக் கந்தபுராண அவையடக்கத்தில் கச்சியப்ப சிவாசாரியசுவாமிகள் மொழிவது காண்க. ஆகையால் இக் கந்தபுராணமானது, வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பன்று. அதைத் தழுவிச் சற்று ஆராய்ச்சி முறையில் இதிகாச வகையாய்த் தமிழில் எழுதப்பட்டதாகும். அதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு—

வடமொழியில் முருகக் கடவுளை முழுமுதற் கடவுளெனச் சூத புராணிகர் வற்புறுத்தவில்லை. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் முருகக்கடவுளை சிவபெருமான் எனக் கொண்டாடப்பட்டனர். அதற்கு அப்பர் தேவாரத்திலும் அத்தாட்சியுண்டு—

முன்னை யார்மயி லூர்ந்தி முருகவேள்

தன்னை யாரெனில் தானோர் தலைமகள்

என்னை யாளுநி றையவ னெம்பிரான்

பின்னை யாரவர் பேரெயி லாளரே.

—திருப்பேரெயில் - திருக்குறந்தொகை.

முருகன் என்னும் திருநாமம் வடமொழியில் காணப்படாததாகும். கந்தபுராணம், உற்பத்தி காண்டம், திருவிளையாட்டுப் படலத்தில்\* காங்கேயன் சரவணபவன், கார்த்திகேயன், கந்தன் என்னும் பல நாமம்

\* நான்கு நமது கண்ணி செய்தியு குமரன் கங்கை

தாங்கினன் கொண்டு சென்று சரவணத் திடுத லாலே

கள் பகரப்பட்டனவே யன்றி முருகன் என்கின்ற தமிழ்த் திருநாமமோ கூறப்படவில்லை. இத்துடன் தமிழர்தம் மரபிற்கேற்ப, பஞ்சானனான சிவபெருமான், தனக்கும் ஆறுமுகம் உண்டென்றும், அம்முகங்களே கந்தனுக்குத் திருமுகங்களாய் வந்தனவென்றும், தனது சக்தியே அறுமுகன் ஆதலால் தங்களில் வேறுபாடு இல்லையென்றும் மொழிந்தார் எனக் கந்த புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது\*. ஆயினும் வடமொழி நூல்கள் இதனை இவ்வாறு வற்புறுத்தியதாகக் காணப்படவில்லை. அப்பர் தேவாரத்தில், ஐயன்காண் குமரன்கா னாதி யான்காண்

அடல்மழுவாள் தானென்று பியன்மே லேந்து

கையன்காண் கடற்பூதப் படையி னான்காண் [காண் கண்ணொரியால் ஐங்கணையோ னுடல்காய்ந் தான் வெய்யன்காண் தண்புனல்சூழ் செஞ்சடையான்காண் வெண்ணீற்றான் காண்விசயற்குள் செய்தான் காண் செய்பன்காண் கரியன்காண் வெளியோன் றான்காண் திருவாரூ ரான்காணென் கந்தை யானே

—திருவாரூர் - திருத்தாண்டகம்-8.

என்றது, நமது முன்னோர் குமரக்கடவுளை வழிபட்ட பாவனை யாகும். இவருக்குப் பிள்ளையார்† என்னும் திருநாமமும் உண்டு. ஆகையால் முருகக்கடவுள் முற்காலத்தில் தமிழ்த்தெய்வமே யென்பதும் பின்னர் வடமொழி நூல்களில் கொள்ளப்பட்டுச் சிவகுமாரனாக ஆக்கப்பட்டு ஆரியரால் பரிவாரதேவதையாக மாற்றப்பட்டன ரென்பதும் விளங்குகின்றது.

காங்கேய னெனப்பேர்பெற்றான் காமர் பூஞ்சரவணத்தின் பாங்கரின் வருதலாலே சரவண பவனென் றானான். தாயென வாரல் போந்து தனங்கொள்பா லருத்த லாலே யேயதோர் கார்த்திகேயனென்றெரு தொல்பேர்பெற்றான் சேயவன் வடிவ மாறுந் திரட்டிலீ யொன்றாச் செய்தா யாயத் னாலே கந்த னாமெனு நாமம் பெற்றான்.

—திருவிளையாட்டுப் படலம் 16 - 17.

\* நன்முக மிருமூன்றுண்டா னமக்கவை தாமே கந்தன் நன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி முன்மொழி கின்ற நந்த மூவிரண் டெழுத்து மொன்றா யுன்மக னாமத் தோரா நெழுத்தென வுற்ற வன்றே.

ஆதலி னமது சக்தியறுமுக னவனும் யாமும் பேதக மன்றா னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்ற நேதயில்குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந் தான்சீரும் போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லன்.

—திருவிளையாட்டுப் படலம். 18-19.

† யானேமுகத்தையுடைய கடவுளான விநாயகரைப் பிள்ளையாரென்று அழைப்பதுதென்னாட்டில் சாதாரணம். அப்பிள்ளையாரும் சிவலிங்க வடிவாய், வெல்லம், மஞ்சள், சாணம் முதலியவற்றில் பிடித்துவைத்துத் தொழப்படுவதைக் கவனிக்கவும்.

## ஷேக்ஸ்பியர்நாடகக் காட்சித் திரட்டு

[41-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

I. ஜான் அரசன்

தாய்மையும் கைம்மையும் தழுவி நின்றவள்.

ஷேக்ஸ்பியர் படைத்த பாவைய ரெவரு முலகில் உண்மையிலுலகிய மாதரென மதிக்கத்தக்கவர். அவராவார், காதல் சினம் அருள் மக்களிடத்துப் பேரன்பு முதலிய பல குணங்கள் குடிக்கொண்டு உலக

இயற்கையில் எந்நாளும் நம்மெதிர்ப்படுநங்கையரே. இவர்தன் குணங்களைத் திரட்டிக்காட்டுவதும், கதையி னோர்ப்பும் பற்பல நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக அக்குணங் கள், தெரிவையரை யாட்கொண்டுமீறி, அவர்தர் நடையமாற்றுவதைத் தெளியவைப்பதுமே ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களின் சிறப்பு.

ஆர்தரின் தாயாகிய கான்ஸ்டன்ஸ் முதன்முதலில் நம்மெதிரேவந்து நாடகவரங்கிற் றேன்றும்போது, தன் கணவனையிழந்து அல்லற்பட்டு, அறியாப்பிள்ளை யைக் கையிற்கொண்டு, பிஸிபஸ் ஆஸ்திரியா அரசன் ஆகிய அவ்விரு வேந்தர்தம் உதவியை நாடி, இழந்து போன நாட்டைத் தன்மகற் கீட்டமுயன்றவளாய்க் காணலாயினாள். ஆஸ்திரியா அரசன், ஆர்தரை அறியாத தன் தமர்த்துவே எனன்று உறுதி கூறியபோது அக மகிழ்ச்சி பொங்க “ஓ, அவனது தாயின் வந்தனத் தை - ஒரு கைம்பெண்ணின் வந்தனத்தை-பெற்றுக் கொள்” என்று நன்றி நனி பாராட்டினாள்.

ஒருத்தி நற்குணங்கள் பல படைத்திருப்பினும் அவ ளிடத்தில் ஒன்றிரண்டு தீயகுணங்கள் காணப்படுவது உலகவியல்பு. இவ்விடத்தும் பல நற்குணங்களோடு சினமென்னுஞ் சிறுதியும் கரந்துஉறைந்தது. அதனால் பாட்டியாகிய எலிஸா என்பவள் தன் பேரனாகிய ஆர்தரைப் புறக்கணித்துத் தன் பிள்ளையாகிய ஜானரசன் சார்பாகப் பேசியபோது, கான்ஸ்டன்ஸ்வினுடைய சின மென்னுஞ் சிறுதி பெருந்தீயாய் மண்டுவே அவரும் உயர்குலமாதர்க் கொவ்வா மொழிகள் பல பேசினாள். தனக்கு உரிமையுண்டென்னும் உண்மையைத் தெரிந்த வளாதலாலும், பிரெல்லாரும் ஒருங்குகூடித் தத்தம் நலமே கருதி, இளைய ஆர்தரது உரிமையை ஒழிக்கப் படிநுகள் பல செய்கின்றாரென் றறிந்தவளாதலாலும் அவளது அடங்காக்கங்கோபம் அளவு கடந்தது. ஆகவே, ஹூயி இளவரசனுக்கும் பிளாஞ்சு அம்மைக்கும் திருமணம் முடிந்தது என்று இவ்வளவு அரசர்பால் அழைக்கவந்த ஸாலிஸ்பெரி என்னும் ஆஸ்தானிகன் சொன்னபோது அவள் அதனை முதலில் நம்பாமல்—

“அவ்வாறன்று, பிறழ்ந்துரைத்தாய்: செவிவாய்ப் பட்டதை யுரைத்தாய்போலும். அஃ தெங்கனமிருக்கும்? உன்னை நம்பாம லிருக்கவேண்டுமெனக் கோருகிறேன்; உன்மொழி, சாதாரண மனிதன் புகலும் ஒரு புரைமொழி. நீ சொல்வதற் கெதிராக ஓர் அரசனது உறுதிமொழியுண்டீ. என்னை யச்சப்படுத்தியதற்காக நீ தண்டிக்கப்படுவாய்! நாளை நோயுழந்து, பிதி கொண்டவன்; தீமை பல இழைக்கப்பெற்று வெருக்கொண்டவன்; உடையானை இழந்து கைம்பெண்ணைக் கலக்கம் கொண்டவன்; பெண்: அணங்காய்ப் பிறந்தணக்கெய்தியவன்<sup>2</sup>. இனி நீ பரிசுசொழிகள் சில பகர்ந்தாய் என்னினும் கலக்கமுற்ற வென்சீர்தை யமைதி கொள்ளாது; இந்நாள் முழுவது நடுங்கி விதிர் விதிர்க்கும்.”

என்று இன்னபல பன்னி யழுங்குந் தன் அன்னையை நோக்கி, ஆர்தர் அமைதியாய் இருக்க வேண்டினான். தனது பிள்ளையே தன்னைத் தடுக்கின்றனென்மனத்துடன் கொண்ட மாது வெகுளியும் அன்புந் தோன்றப் புகலுமொழிகள் ஆர்தரது இயற்கையழகைத் தெரிவிப்பதால் அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுவோம்.—

“வாளா விருவெனப் பணிக்கும் பிள்ளாய்! நீ அருவருக்கத்தக்க முகத்துடன், அழகுமின்றி, பெற்றாற்கு டர்எற்றெனக் கண்டோர்ப்பழிக்கவேகிடப்பாயாயின்,

(1) ஆஸ்திரியா அரசன். அவன் ஆரம்பத்தில் ஆர்தருக் கோர் முத்தர்த்து, “பிரெஞ்சுநாடும் இங்கிலாந்தும் ஆர்தரை மன்னனாய் ஏற்றுவன்றி நான் என்னாடு திரும்பேன்” என உறுதி கூறினான்.

(2) அணங்கு - அச்சம்; பெண்.

முகமுழுவதும் வெறுக்கும்வகை வெம்புள்ளிகளும் கட்டமுகொழிக்கும் கறைகளும் தாங்கியே நிற்பாயாயின், முடவனாய் முடனாய் கூனிக் கருத்து அஞ்சவருபேயென்ன வுருமாறித் தோன்றவாயாயின், வனப் பழிக்கும் முகப்பருவும் காணவொண்ணாத் தழும்புந் தாங்கியிருப்பாயாயின், நா னுனைப்பற்றிக் கவலைகொள்ளேன். வாளாவிருப்பேன். ஏனெனின லக்காலையுன்னிட மன்புகொள்ளேன். அப்போது நீ யுனது உயர்குடிப் பிறப்புக் குரியவனாகாய்; மௌலி புனையும் பெருமைக்கு முரியவனாகாய். அவ்வாறன்றி, நீயோ எழில் நல மிக்குடையாய். நீ பிறந்த அந்நாள் இயற்கையும் நல்வினையும் ஒன்றுகூடி யுன்னைச் சிறப்பித்தன. இயற்கையின் நன்கொடையாக<sup>1</sup> முல்லையின் நிறமும் முகைவிரி ரோஜாவின் பொலிவையும் பெற்றுள்ளாய். அதிர்ஷ்டமோ? ஓ! அவ்வணங்கு நிலைகுலைந்து மாறி, உன்னைவிட்டு விலகிப் பிறர்வசமானாள். உரியவனாகிய உன்னை நீத்து உன் சிற்றப்பனுடன் காழிகைதோறுஞ் சோரம்போகின்றாள். தன்<sup>2</sup> தங்கக் கைகொண்டு பிரெஞ்சரசனைச் சமிக்கை செய்தேவி, அவ்நையரசர்க்குரிய கௌரவத்தை இழக்கச்செய்து, தனக்கும் ஜானுக்கு மிகையே தூதாகித் தங்கள் காமம் முடியுந் கருமங்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறார்கள்.....

ஸாலிஸ்பெரி:—ஆம்ம, எவ்விழைபொறுத்தருளல் வேண்டும். நீங்களின்றித் தனியே நான் அரசரிடம் செல்லலாகாது.

கான்ஸ்டன்ஸ்:—செல்லலாகும், செல்லவேண்டும். நான் உன்னொடு போகேன். எனது இன்னலையிறுமாப்படையச்செய்வேன். ஏனெனின துன்பந் தருக்குடையது, இறுமாப்புடையது. அதனால் அது கொண்டாரைத் தன்னை<sup>3</sup> வணக்கச் செய்கின்றது. என்னிடமுமெனது துன்பநிலையினிடமும் அரசரே வந்து கூட்டும். எனது தாயர் அளவிட்டுரைக்கவொண்ணாமல் மிக்கிருத்தலால் அதைத் தாங்கிநிற்கும் திறனுடைய திம்மண்ணுலகே யன்றி வேறொன்றில்லை. இங்கே நானும் எனது துன்பமும் உட்காருவோம். எனது அறியாதனம் இங்கே யுளது. அரசர்களை யிண்டெய்தி வணக்கச் சொல்.

(நிலத்தின்மேல் உட்காருகிறாள்:)

“பிறழ்ந்துரைத்தாய்.....நாளோ நோயுழந்து பிதி கொண்டவன்...கைம்பெண்ணைக் கலக்கம் கொண்டவன்” என்னுமிடத்து, அடக்கிய தன் துன்பம் மேன்மேல் வளர்வதாகிப் பெருந்தன்மையோடு அவள் பேசுந்திறம் நோக்கத்தக்கது. ஒதுவார் மனத்திலவள் பால் இரக்கமும், அவளது நிலையின் காரணமாக உலகவாழ்க்கையிலும் மனிதர் செயலிலும் வெறுப்பும் எழக் கவி யெழுதியுள்ளது அவரது திறத்தைக் காட்டுகின்றது. “அவ்வாறன்றி நீயோ எழில்நல மிக்குடை

(1) ஐரோப்பியர் வெண்மையும் செம்மையும் உடையவர். முதல்தலில் அல்லியின் நிறமென் நெழுதப்பட்டென்றது.

(2) தங்கக்கை - அழகிய கை - தங்கத்தைக் கைக்கூலிகொடுக்கும் கை - பிரெஞ்சு அரசனைத் தங்கள் அவாமுடிய அவர்களுடன் சேர்ந்து போர்புரியச்செய்து, அதற்குப்பிரதிபலனாக ஆங்கியர்ஸ் முதலிய ஊர்களை உதவுந் கை.

(3) துன்பமுழந்தவர் தளர்த்து வணங்கிப் போவது இயல்பு. அது கொண்டார்—தெரியல் கொண்டவர் என்றும் பாடபேதம் உண்டு.

யாய்.....” என்று தாயினன்பு தெரியச் சொல்லுமிடத்து, பிள்ளையின் உருவத்தில் அன்னை கொள்ளும் பெருமையைக் காண்க. இது இயற்கையின் செயலன்றோ? உண்மையும் இயற்கையும் விரவி, கவிவாணர் தன்மையை யெய்தித் தன்னை மறந்து அவள் பேசுவதுந் தாயினது தத்துவம். தனது பிள்ளையினமிகிலும் அவனது மேலோக்கிலு மீடுபடா ஒருதாயு முலகிலுண்டோ? ஜான் அரசனையும், பிரெஞ்சு அரசனையும் பற்றிப் பேசும்போது அவள் மொழிகள் சினத்தொடு வருணனையும் பொருத்தியிருக்க அவனையும் ஓர் கவியே ஆக்கியிருக்கின்றார் வேக்ஸ்ப்பியர்.

‘இன்னலை இறுமாப்படையச் செபவேன்.....’. என்ன, கம்பிரங்கொண்ட விப்பாகம், வாளுக்கி யெழுந் தன்மைத்தாய், கற்பனை யலங்காரம் பொருந்திக் கவின் பெறுகின்றது. தான் நம்பிய அரசர் தன்னை வஞ்சித்துத் தங்கள் சுயநலமே பெருநலமாக் கருதிக் கோடைவெய்யிலிற் சூரத்திடை விட்டதுபோல், அவளைக் கைவிட்டு விலகியபோது, திகிற்பட்டெரிந்த அவள்மனம், துணுக்கமுடன் துன்பமெய்தி, கையற்ற நிலைமையை யெண்ணிக் குன்றியதன்றே! அதனால் அவள் தன்மகனையனைத்து அழுவதும் அவனழகையெ

ண்ணுவதும், துன்பமும் இழிகுணவரசர்மாட்டுச் சினமும் கொண்டு பித்தம் பிடித்தவள் போலப் பேச ஆரம்பிப்பதும், நமது மனத்திடை யெவ்வகைக் குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன! துயருற்றார் செய்வது நீதி தவறியதெனினும், முறையற்றதென முதறியின ரெண்ணினும், துயருக்கு இரங்கி அவரிடையே நண்ணலியல்பன்றோ? அதனைக் கவி விவரிக்கும் மேன்மையை யெண்ணுந்தோறும் மனத்திடை யோர்விதக்கிளர்ச்சியுதிக்கும். “என்னிடமும் என்னுன்பநிலையினிடமும் அரசர்வந் தீண்டு” என்றவது துன்பத்தாகிமுன் மற்பறைய மன்னரும் வந்து தோன்றினார்கள்; தாங்கள் செய்தபிழை தம்மனத்திலிருந்து விலகிவருவதென்கரியாயமின்றியும், காரணமின்றியும் இடுக்கண் வந்துற்றபோது, அல்லலுற்றவர் எத்துனைத் தாழ்ந்தோரோயாயினும் ஏழையாயினும், உயர்குடிப் பிறந்தோறும் பெருஞ் செல்வரும் அவரிடை இரக்கங்கொண்டு அவரிருக்கும் இடத்தை நாடிச் செல்ல லுலகறி விடயம். ஆகவே மண்ணெனுஞ் சிங்காதனத் தேழ்மைத்துயர் வீற்றிருக்க, அத்திருவோலக்கத்திற்கு மன்னர் வருவதன்றி, அதற்கு மாறாக மறுக்கமொன்றுடையார் மன்னரிடஞ் செல்லமாட்டார் எனச் சாற்றினாள்.

## மதுரைக் கோவை

[45-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

### III. பாங்கற் கூட்டம்

தலைவன் பாங்கனை நீனைதல்  
வாமத் துமைநென்ப னார்மது ராபுரி  
வல்லிநென்பு  
போமத் தனையென் றயருநெஞ் சேபுலம்  
பாகொணமக்  
கேமத் துணையுயிர்ப் பாங்கலுண் டேயவ  
னின் பவெள்ளக்  
காமக் கடலின் கரையிது காரணென்று  
காட்டுவனே.

பாங்கன் வாட்டம் வினதல்  
சுனியுந் கழைமதத் தெட்டாணை யாலையச்  
சொக்கர்வெற்பி  
னெனியுஞ் சிலைத்தொழிற் போரண்ண லேநெஞ்சு  
மாண்மையுந்தண்  
ணனியும் பொறையு மழகுஞ்செங் கோன்மையு  
மாயொருவர்  
தெனியும் பொருளைத் தெனியிக்கு நீயென்கொல்  
தேம்புவதே.

உற்றதுரைத்தல்  
உன்னெஞ் சறியுமென் கல்வியு மாண்மையு  
முறுபட்ட  
தென்னெஞ் சறியுமற் ருரறி வாரற  
மென்றறியா  
வன்னெஞ் சறைபுகு தார்சொக்க நாதர்  
மதுரையன்னார்  
தன்னெஞ் சறியு மவர்க்கண்க ளாலெம்மைச்  
சாதித்ததே.

பாங்கன் கழறல்  
இலங்காடல் வேற்படை யெத்தனை கோடி  
யெதிர் பொரினுந்  
கலங்காத நீயுந் கலங்கினை யேகற்ப  
காலத்தினு  
மலங்கார் வரிசிலை யார்சொக்க நாதர்  
மதுரையன்னார்  
அலங்கார வார்குழைக் கும்புறம் போயிரண்  
டம்பினுக்கே.

கழற்முதீர் மறுத்தல்  
தேனா ரிதழித் திருவால வாயர்  
சிலம்பிலொரு  
வேனா யொருமயில் கைப்பட்ட பாவமொ  
ரேழைக்குநீ  
தானாக வேணுந் தலைவனன் பாவுன்  
றனக்குநென்ப  
னாக வேணுமந் நாளல்ல வோவுன்னை  
நான் சொல்வதே.

பாங்கன் கவன்றுரைத்தல்  
கலத் திரைவையை மண்கறு கொண்டொரு  
கூடைகட்டு  
மாலக் களத்தா னூரால வாய  
ரடக்குமந்த  
காலக் கடையன்ன கண்ணார் நெடுக்கடைக்  
கண்களென்னு  
மோலக் கடல்கொண்ட தோவண்ண லாண்மையு  
மொண்மையுமே.  
(பிரதி.) 1. முண்மையுமே.

வித்யோடு வேறுத்தல்  
செறுக்கும் புரத்தர் திருவால வாய்நவ்வி  
செவவிகண்டு  
மறுக்குந் தகையறி யானெஞ்ச மேபல  
வாசகத்தால்  
ஒறுக்குந் துணையை வெறுத்தென் கொலேரபய  
ஊழ்வினையால்  
வெறுக்குந் தகைமை விதியன்றி யாரை  
வெறுப்பதுவே. 54.

பாங்கன் நொந்து கூறல்  
வார்க்கோல நீல முலைத்தழும் பாளர்  
மதுரையினம்  
போர்க்கோல வார்க்கிலை யண்ணலுக் கோவொரு  
பூங்கொடித  
வீர்க்கோல மேகக் குழந்தாடு கண்டு  
நிறையழியும்  
யார்க் கோவறிவு படுமறி வானிக்  
கிதுவரிலே.

இடழும் வடிவும் வினாத்தல்  
எங்கே யிருப்பதுன் வல்லிக்கென் <sup>2</sup>னும்வடி  
வெய்துமிடம்  
பங்கே ருகமலர் மானிகை யோனின்  
பரப்படங்காக்  
கொங்கே[ர்] நெடுஞ்சடை யார்கொக்க நாயகர்  
கூடல்வெற்பா  
அங்கே செலவு <sup>3</sup>மவருளப் பாடொன்  
றறியவுமே.

இடழும் வடிவு ழுரைத்தல்  
காளக் களத்தர் கட்டம்பா டவியிடங்  
கட்கடைகள்  
வானைப் பொருது குழைகிழித் தோடு  
மருங்கறியேன்  
(பிரதி.) 2. னும்வடி வெய்துமிடம். 3. மவருளப்பாடென்.

## நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

6-ம் பத்து, 3-ம் தசகம்  
[27-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]  
5-ம் பாசுரம்.

கைதவம்செம்மைகருமைவெளுமையுமாய்  
மெய்பொய்யினமைமுதுமைபுதுமைபழமையுமாய்ச்  
செய்ததிண்மதின்குழ்திருவிண்ணகர்சேர்த்தபிரான்  
பெய்தகாவுகண்மர்பெருந்தேவுடைமூவுலகே.

அவதாரிகை:—மூன்பாசுரத்தில், நாம் வாழும் இந்த  
உலகத்தின் சிருஷ்டிமுதலியவைகள் பகவானின் அதி  
னமென்று ஆழ்வார்கூறினார். இப்பாசுரத்தில்திரம்மா  
இந்திரன் முதலான வெவ்வேறுதேவர்கள் காத்து இர  
ஷிக்கும்மூன்றுலோகங்களும் அவனின் அதிநமென்  
றும், அவற்றை உற்பத்தி செய்து ரகிப்பது அவனின்  
உகப்புக்காகவே என்றும் அருளிச்செய்கிறார். இம்மூ  
ன்று உலகங்களும் அவன் இயற்றிய உத்தியானவனம்  
(காவு = Pleasure park) என்று உரைப்பதால் அ  
வனது உகப்புக்காகவே அவன்தான் சிருஷ்டிசெய்தா  
னென்று சொல்லியபடி.

பானைக் கமுகிளஞ் சோலைநிற் பார்தம்  
பணிவினவில்  
வேளைப் பணிகொண்டு நிற்பதல் லாதொரு  
வேலையின்றே. 57.

பாங்கன் லற்புறுத்தல்  
விண்ணும் <sup>4</sup>பவன நிலையுஞ்செந் தீயும்  
விரிபுனலு  
மண்ணுங் கரந்தறிந் பார்மது ரேசர்  
மணிவரைமைக்  
கண்ணுங் குழையு முறவாடு கண்ணியைக்  
கண்ணைநான்  
நண்ணுந் தனையுமன் றேவண்ண லேயிங்ங  
னைவதுவே. 58.

பாங்கன் துறிவழிச் சேறல்  
மண்ணின் புறம்புரப் பார்சொக்க நாதர்  
மதுரைவெற்பை  
நண்ணும் பொழுதெங்கன் காண்குவ மோநம்மை  
நம்புமண்ண  
லெண்ணின் புறஞ்சென்ற கல்விபல் கோடி  
யிரண்டுகயற்  
கண்ணின் கடையிற் கடத்திநிற் பாரையக்  
காவகத்தே. 59.

பாங்கன் தலைவியைக் காணுகொலென வருத்தல்  
இந்நேரங் காவி னிடைபுரு மோவங்  
கெழுந்தருளு  
மந்நேர மாவ தறியும தோவால  
வாயர்வெற்பின்  
முன்னே யியங்கு முளரியங் கோதை  
முகம்புருந்து  
தன்னே ரறிய முயிரென் கொலோ சென்று  
சாதிப்பதே. 60.

(பிரதி.) 4. பவனி.

யறஸந்திக்காத ஆழ்வார் இப்பாசுரத்தில் அவனோடு  
பரிபூர்ண கலவையைப்பெற்றேனென்று அறிவிக்கி  
றார். இப்படி யறிவிக்குமிடத்தில் “பாவினமனத்தே  
யுறைகின்ற பாஞ்சுடரே” என்பதால் (a) பகவான்  
தன்மனத்தில்குடி கொண்டானென்றும் (b) தான் அவ்  
வளவு அருளுக்கு ஈடல்லவென்றும் (c) தான் பக்தி  
மிகுந்திருந்தாலும் அல்பகுணங்கள் கலந்தவனாதலால்  
பாவிதான் என்றும் (d) இவ்வண்ணம் பாவியாகிய  
தன்னோடேபூர்ணமான சமகலவை ஏற்பட்டாலும் பக  
வானின் தேஜஸு (“பாஞ்சுடர்” அதாவது அதிசய  
மான ஜோதி) எள்ளளவுகூடக் குன்றாமல் பிரகாசிப்  
பதாகவும் தத்துவங்களை உபதேசிக்கிறார். (2) அன்ன  
வாறு சிருஷ்டிவஸ்துக்களின் உள்ளே நின்று அவைக  
ளைக் கடவுள் நடாத்தினாலும் அவைகளின் மாசுகள்  
தீக்குணங்கள் அவனை அணுகா என்று முன்னொரு  
பாசுரத்தில் கூறியிருப்பதை, 4-ம் பாசுரத்தில், ‘அல்ல  
னும்’ என்ற விடத்திலுங் காண்க. தன்னைப்போன்ற  
பெரிய பாவிபின் அகத்தினின்று கலவை செய்தாலும்  
நிர்த்தோஷனாய் அவன் பிரகாசிப்பதை அதற்குத் திரு  
ஷ்டார்தமாகக் கூறி விஸ்மய மடைகிறார்.

பதக் குறிப்புக்கள்.—பூவில் வாழ் மகளாய் - இலக்  
குமிக்கு அந்தராத்மாவாய், தவ்வையாய்-முன் பிறந்  
தவள்-மூதேவியாய், புகழாய் - இலக்குமி கடாசுத்  
தால் நற்குண நற்செய்கை இயற்றுவவன் என்றபுகழ்  
உடையவனாய், பழியாய் - தீச்செயல்களின் பிரவர்த்  
தியால் உலகத்தார் பழிக்கு இடமாய்.

கருத்து.—இவ்வண்ணம், உலகங்களெல்லாம் சிரு  
ஷ்டித்து அதனுள்ளே புருந்துசுபா அசுபங்களில் சம்  
பந்தப்பட்டபோதிலும் ஒரு தோஷமும் தட்டாதே  
தேஜஸுடன்விளங்கும் விண்ணகர் சேர்த்தபிரபுவின்  
பெருமை வியக்கத்தக்கது.

குறிப்பு.—இலக்குமி—“உம்பர்” அதாவதுபரமபத  
த்திலிருக்கும் நித்திய ஸூரிகளில் ஒருத்தி. ஜம்ம வியா

தியாகிய பிறப்பு இல்லாதவள். பிரகமஹா ரிஷியின்  
புத்திரி, அம்மஹரிஷி இயற்றிய தபசின் பலனாகப் பிர  
ஸாதம் அளித்து வந்தவள், வைகுண்டத்தில் பகவா  
னோடே ஒருபோழ்துங் கலையாமற் கூடியிருந்து வரம  
ளித்து வாழ்விப்பவள்.

7-ம் பாசுரம்.

பாஞ்சுடருடம்பாயமுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்க்[னோர்  
கர்த்துத்தோன்றியும்நின்றற்கைதவங்கள்செய்தும்விண்  
சிரங்களால்வணங்குந்திருவிண்ணகர்சேர்த்தபிரான்  
வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லைபாவர்க்கும்வன்சரணே.

உரை:—பாஞ்சுடர் உடம்பாய் - வைகுண்டத்தில்  
பரவாசுதேவனாய் விளங்கும் மூர்த்தி; இவ்வுலகங்  
களில் போலன்றிக்கே பிருகிருதி சூக்தமங்களா லமை  
யாமல் ‘சுத்தஸத்துவம்’ என்கிற அப்பிராகிருத தே  
ஜோரூபமான மூர்த்திமாயாய்; அழுக்குப் பதிந்த உட  
ம்பாய்-மற்றுஎல்லா உலகங்களிலும்சராசரரூபமாய்ப்  
பல ஜீவாத்மா வஸ்துக்களின் அகத்திலிருந்து அவற்  
றைநடாத்துகிறபடியால் மாசுபடிந்த அந்த ஜீவாத்மா  
வஸ்துக்களின் ரூபமாய், கர்த்தும் - இவ்வண்ணம்  
கடவுளாய் நடாத்துவது யாருமறியாதபடி மறைத்து  
வைத்தும், தோன்றியும் - இராமன் கிருஷ்ணன் முத  
லான அவதாரங்கள் எடுத்துத்தனது ஈசுவரத்தன்மை  
பைப்பக்தர்க்குஒருவாறுவெளிப்படுத்தியும், கைதவங்  
கள் செய்தும் - சிலருக்கு அதாவது அஸூரியபார்க்  
கும் அசுரஸ்வாபவமுள்ளவர்க்கும் (சிசுபாலன், பவு  
ண்டரீக வாசுதேவன் தந்தவக்கிரன் துரியோதனன்  
முதலானோருக்கு) மறைத்தும்; விண்ணோர் - நித்திய  
சூரிகளால் வணங்கப்பட்டவருமான, விண்ணகர்  
சேர்த்தபிரான், வரங்கொள் - வேணுமென்று அபே  
க்ஷிப்பவர்களுக்கு அணுகி அருள்பெற உதவும், திருப்  
பாதங்கள் அல்லாமல், வன்சரண் யார்க்கும் இல்லை,  
- திருடமான வேறு ஆத்மாசூண மில்லை.

## தமிழ்ப்பாடம் 104.

வில்லிபாரதம்—உத்தியோகபருவம்.

[36-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கம்.  
செஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக் கியாமுரைத்த  
கருமமுமுன் சென்ற காலே  
அஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவனிசைத்த  
கருமமுநீ யறிதி யன்றே  
நஞ்சுதனை புகுவருந்தி நன்மருந்து  
மந்திரமு விரைந்து நாடா  
தெஞ்சினர்தங் களைப்போல விருக்குமதோ  
யார்மனத்த மிருக்குஞ் சோதி. (2)  
பதவுரை.

யார்மனத்தம் - எத்தகையவருடைய மனத்திலும்  
இருக்கும்-தங்கியிருக்கின்ற, சோதி-பேரொளியாகிய  
கிருஷ்ணனே!

செம் - செம்மையான, சொல் - மொழிகளைப்பேசு  
கின்ற, முனி சஞ்சயனுக்கு - சஞ்சய முனிவனுக்கு,  
யாம் - நாம், உரைத்த - சொல்லியனுப்பிய, கரும  
மும் - செய்தியும்; முன் - முதலில், சென்றகாலே -  
போனபோது, அம் - அழகிய, சொல் - சொற்களை  
அடைய, முனி புரோகிதனுக்கு - புரோகிதனான

உலாக முனிவனுக்கு, அவன்-அந்தத் துரியோதனன்,  
இசைத்த - சொன்ன, கருமமும்-செய்தியும், நீ-நீ,  
அறிதி அன்றே - அறிவாய் அன்றே! (ஆதலால்)  
நஞ்சுதனை - விஷத்தை, மிக அருந்தி - அதிகமாகக்  
குடித்துவிட்டால், (அதனைப்போக்க) நல்மருந்தும் -  
நல்ல மருந்துகளையும், மந்திரமும் - மந்திரங்களையும்,  
விரைந்து-விரைவாக, நாடாது - தேடாமல், எஞ்சினர்  
தங்களைப்போல் - கேடு அடைந்தவர்களைப்போல்,  
இருக்கும் அது ஒ - நாமும் இருப்பது தகுதி ஆகு  
மோ!—(என்றான் தருமன்)

குறிப்பு:—சஞ்சயனுக்கு + யாம் = சஞ்சயனுக்கி  
யாம், என இச்செய்யுளில், நிலைமொழியீற்றாக் குற்  
றியலாகாம் வருமொழிமுதலில் யசரம் வந்ததால், குற்  
றியலிகாமாய்த் திரிந்தது.

அருஞ்சமரம் புரியும்வகை யவருரைத்தா  
ரானுறு மறமொன் நின்றிப்  
பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்றென்  
றருள்வென்னம் பெருகக் கூறும்

பொருஞ்சுமர நெடுமுரசுப் பூங்கொடியோன்  
தனைநோக்கிப் புயப்போர் வாணன்  
இருஞ்சுமரர் தொலைத்தபிரா னிளைஞரையு  
முடனிருத்தி யியம்பு வானே. (3)  
பதவுரை.

அவர் - துரியோதனதுதாயர், அரும் - செய்வதற்கு  
அரிய, சமரம் - யுத்தத்தை: புரியும்வகை - செய்யும்  
படி, உரைத்தார் ஆனாலும் - சொன்னபோதிலும்  
(நாம்), அறம் ஒன்று இன்றி - சிறிதும் தர்மம் இல்  
லாமல்; பெரும் - பெரிய, சமரம் - சண்டையை,  
விளைக்கும் அது - உண்டாக்குவது, கடன் அன்று -  
நீதி ஆகாது, என்று - என்று, அருள் வெள்ளம் -  
கருணையாகிய - வெள்ளம், பெருக-பெருகிவளையு,  
கூறும் - சொன்ன,

பொருள் - மோதுகின்ற, சமரம் - யுத்தத்திற்குரிய,  
நெடு - பெரிய, முரசம் - பேரிகையின் வடிவத்தை  
எழுதியுள்ள, பூ - அழகிய, கொடியோன்தன்னை -  
கொடியை உடைய தருமபுத்திரனை,

புயம் - ஆயிரம் கைகளால், போர் - போர் செய்  
யும், வாணன் - பாணசூனது, இரும் - பெரிய, சம  
ரம் - யுத்தத்தை, தொலைத்த-அழித்த, பிரான்-கண்ண  
பிரான், நோக்கி - பார்த்து, இளைஞரையும் - அவன்  
தம்பியரையும், உடன் இருத்தி-கூட்டுருக்கச்செய்து.  
இயம்புவான் - பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

விளக்கம்.—கடன் அன்று என்று கூறும் பூங்  
கொடியோனை நோக்கி, வாணன் இருஞ்சுமரம்  
தொலைத்தபிரான், இளைஞரையும் உடன் இருத்தி  
இயம்புவான், என, இச்செய்யுள் அந்வயமாகும்.

லிரிவுரை:—கிருஷ்ணன் வாணசூனதுடன் பொருது  
அவனை அடக்கிய கதை பின்வருமாறு:—பலிசக்ர  
வர்த்தியின் முதன்மைந்தனான பாணசூன் (வாண  
சூன் என்பதும்ஒன்று) பரமசிவனைப் பூஜித்துப் பல  
பெரும்வாங்களைப் பெற்றுச் சோணிதபுரியில் அரசு  
விளங்குகையில், அவனது மகள் உஷை என்பார்க்கு  
விற்கண்ட ஒரு கட்டழகனைக் காழ்ந்து, அன்னன்,  
கண்ணபிரானது போனும், பிரத்யுமனனது புத்திரனு  
மாகிய அநிருத்தன் என்பதை அவள்தோழி சித்ரா  
லேகை வரைந்துகாட்டிய சித்திரத்தினால் உணர்ந்து,  
அத்தோழியின் உதவியாலேயே துவாரகையில்துயின்  
றிருந்த அவனைக் கட்டிவிட்டான் கொணர்வித்துத் தன்  
கன்னிமாடத்தில் ஒருவரு மறியாமல் அவனோடு சில  
காலம் மகிழ்ந்திருந்தாள். கண்ணனுடன் வழிப்பகை  
கொண்டிருந்த அவன் தந்தைஇது அறியவும், அடங்  
காச்சிற்றங்கொண்டு அநிருத்தனைத் கொல்லக்கருதித்  
தன்சேனையோடும் பெர்ருங்கால், தனியாயகப்பட்ட  
அவ்விளவல் கதவின் தாழ்கோலல்லால்வேறோர்படை  
க்கலமுமின்றி நெடுநேரம் தற்காத்திருக்கவும், இறுதி  
யில் வாணன் அவனை நகாஸ்திரத்தால் கட்டிவிட்ட  
னன். நாரதனால் இதனை அறிந்த கிருஷ்ணன் துவார  
கையிலிருந்துவிரைவில் அவ்விடம்வந்து. பாணசூனை  
வென்று, சிவபிரான் வேண்டுகோளிற்கிணங்கி அவன்  
உயிரையும் காங்களில் நான்கையும் வாங்காது விட்  
டனன்.

செய்வரா லீனமுகஞர் திருநாடு  
பெறநினைவோ சென்று மீளப்  
பைவரா யருங்காநிற் பயின்றுகிரி  
தாநினைவோ பகைத்த போரி

லுய்வரா ரெனவிரைவி னுருத்தெழுந்த  
பொரநினைவோ வுண்மை யாக  
ஐவரா மவனிபர்க்கு நினைவேதென்  
றருள்புரிந்தா னமரர் கோமான் (4)  
பதவுரை.

செய் - வயல்களில், வரால் இனம் - வரால்மீனின்  
கூட்டங்கள், உகரும் - துள்ளுகின்ற, திரு - அழகிய,  
நாடு - உங்களுடைய நாட்டினை, பெற - (எவ்விதத்தி  
லாகிலும் நீங்கள் மறுபடி) அடையவேண்டுமென்பது,  
நினைவோ - எண்ணமோ? (அல்லது)

மீளச்சென்று - மறுபடி போய், பைவர் ஆய் -  
நொந்தவர்களாய், அரும் கானில் - வசித்தற்கு அரு  
மையான காட்டில், பயின்று - சஞ்சரித்து, திரிதர -  
அலைந்து திரிய, நினைவோ - எண்ணமோ? (அல்லது)  
பகைத்த - பகையால் விளைகின்ற, போரில் - சண்  
டையில், “உய்வர் ஆர்” என - நீ பிழைக்கின்றயோ  
நான் பிழைக்கின்றேனோ பார்ப்போம் என்று இரு  
வரில் ஒருவர் மடிந்து விழும்வரையில் போர் முடிப்ப  
தில்லைஎனத்துணிந்து, விரைவின்-வேகமாக, உருத்து  
எழுந்து - கோபித்து எழுந்து, பொர - கௌரவர்  
களுடன் போர்செய்ய, நினைவோ - எண்ணமோ!

ஐவர் ஆம் அவனிபர்க்கு-அரசர்களாகிய உங்கள்  
ஐந்துபேருக்கும், உண்மை ஆக - மெய்யாக, நினைவு  
ஏது - கருத்து யாது, என்று - என்று, அமரர்கோ  
மான் - தேவர்களுக்குத்தலைவனானகண்ணன், அருள்  
புரிந்தான் - கேட்டருளினான்.

### இலக்கணம்

III. B. நிலைமொழியிறுதி உகரமாகவும் வரு  
மொழிமுதல் யகர மெய்யாகவும் நிற்குமானால், எவ்  
வாறு புணரும் என்று பார்ப்போம்.

i. இவ் விறுதி உகரம் குற்றியலுகரமாயின், வரு  
மொழிமுதல் யகரமெய்யோடு அது புணரும்போது,  
(உயிரோடு புணர்வதுபோன்றே, வால்பூம் 6, பக்கம்  
859) அக்குற்றியலுகரம், கெட்டுவிடுவதுமன்றி, அதற்  
குப்பதில் ஒரு இகரத்தோன்றி முன் குற்றியலுகரம்  
விட்டு விட்டுப்போன நிலைமொழியீற்றுமெய்யின்மேல்  
ஏறிக்கொள்ளும்.

முரசு + யாது = முரசு உ + யாது = முரசு + யாது  
= முரசு இ + யாது = முரசியாது.

கொக்கு + யாது = கொக்க உ + யாது = கொக்க +  
யாது = கொக்க இ + யாது =  
கொக்கியாது.

[அல்லது, குற்றியலுகரம் கெட்டு, இகரம் தோன்றியது  
என்பதற்குப் பதிலாய், அக்குற்றியலுகரமே இகரமாய்த்  
திரிந்தது என்று சொல்லினும் சொல்லலாம்—பின்வரும்  
விதியைக் கருதுங்கால் இவ்வாறு திரிகின்றதெனச் சொல்  
வதே தக்கதாகலாம்.]

ii. (அ) இவ் விறுதி உகரம், முற்றிய லுகரமாயின்  
வருமொழிமுதலில் யகரம் வரின் பெரும்பான்மை  
இகரமாகத்திரியாமல், இயல்பாக அப்படியே இருந்து  
விடும்.

கொலு + யாது = கொலு யாது

பசு + யாது = பசு யாது.

சாம்பு + யாது = சம்புயாது:-(சாம்பு = பறை: இது  
வடமொழியாதலால், சுற்றுகரம் குற்றியலுகரமன்று,  
ஆதலால் இகரமாகத் திரியவில்லை)

(d) எனினும், கதவு வரவு நிலவு என்பனபோல்

அவ்வுகரம் வகரமெய்யின்மேல்ஏறிமுடிக்கின்ற முற்றி  
யலுகரமாயின், வருமொழிமுதலில் யகரம்வர, அது  
வும் குற்றியலுகரம்போலவே இகரமாகத்திரிகின்றது.

வரவு + யாது = வரவு உ + யாது = வரவு +  
யாது = வரவு இ + யாது =  
வரவியாது.

கதவு + யாது = கதவியாது.

[குறிப்பு:—குற்றியலுகரமாயினும், கதவுவரவு என்பன  
போல்வகரமெய்யின்மேல்ஏறிமுடிக்கின்ற முற்றியலுகரமாயினும்  
வருமொழிமுதலில் யகரம்வந்தால்மாதிரிமேலிகரமாகத்  
திரியுமெயல்லாது, வேறு எந்த மெய்யெழுத்துவருமொழி  
முதலில் வந்தாலும் இகரமாகத்திரியாது. பெரிது + பூனை  
= பெரிது பூனை; உழவு + மாடு = உழவுமாடு என இயல்  
பாகவே யிருக்கும்]

[இப்படி, யகரம்வருவதால்குற்றியலுகரம் திரிந்துஆகி  
ன்ற இகரத்திக்குக் குற்றியலிகரம் என்று பெயர். இ என்  
னும் உயிரெழுத்து உச்சரிக்கின்ற அளவு ஒரு மாதிரி.  
ஆயினும், அது இவ்விதம் குற்றியலுகரம் திரிந்ததால் உண்  
டான குற்றியலிகரமாகும்போது குற்றியலுகரம்போலவே,  
அரைமாதிரி பெறுகின்றது. கத்தி, சொல்லி, என்பன  
போன்று இயல்பாக சுற்றிலிருக்கின்ற இகரம் குற்றியலி  
கரம் அன்று. முன்சொன்ன விதியின்படி குற்றியலுகரம்  
திரிந்து சுற்றில்நிற்கும் இகரமே குற்றியலிகரம். கேண்மி  
யா, சொண்மியா, என வரும், மியா என்ற முன்னிலை அசை  
தமிழில் உளது. இம் மியா என்பதன் மகரத்திலேறியிருக்  
கும் இகரமும் குற்றியலிகரம்].

iii. ட், ற் என்ற இரண்டு மெய்களின் மீது ஏறி  
யுள்ள நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களும் உயிர்த்  
தொடர்க் குற்றியலுகரங்களும், வருமொழிமுதல்  
யகரமெய்யோடு புணரும்போது, அக்குற்றியலுகரம்  
குற்றியலிகரமாய்த் திரிவதுமாதிரி மல்லாமல், உயி  
ரோடு புணர்வது போன்றே—(6-வது வால்பூம் 871  
வது பக்கம்) அக் குற்றியலுகரம் ஏறியிருந்த டகர  
மகர மெய்களும் சிற்சில சமயம் இரட்டும்.

இவ்வாறு இரட்டிவதைப் பண்புத் தொகையிலும்,  
ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையிலும், மற்ற வேற்  
றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகைகளி

லும் மட்டுமே காணலாம். மற்றத் தொடர்களில்  
அவை இரட்டுவதில்லை:—

கனிது + யானை = கனிற் உ + யானை = கனிற் + யானை  
= கனிற்இ + யானை  
= கனிற்றி + யானை  
= கனிற்றியானை. (கனிற்றுகிய  
யானை என விரியுமாகை  
யால், இத்தொடர் பண்  
புத்தொகை).

ஆறு + யாணர் = ஆற்றியாணர் - (ஆற்றினுடைய  
யாணர். ஆறாம் வேற்றுமைத்  
தொகை) யாணர், என்பதற்கு  
அழகு என்பது அர்த்தம்.

காடு = யானை = காட்டியானை (காட்டில் வசிக்கும்  
யானை — ஏழாம் வேற்றுமை  
உருபும் பயனும் உடன் தொக்க  
தொகை).

கோடு + யானை = கோட்டியானை — (இரண்டாம்  
வேற்றுமை உருபும் பயனும்  
உடன் தொக்க தொகை).

பகடு + யானை = பகட்டியானை (பண்புத்தொகை,  
மற்றத் தொடர்களில், உகரம்  
மாதிரம் இகரமாய்த் திரியும்.  
சுற்று மெய் இரட்டாது.

(உ - ம்) கனிது + யாது = கனிற்றியாது.

காடு + யாது = காடியாது.

[இவ்விதம், குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரமாய்த் திரிந்து  
நிற்க இயலும் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளா  
விட்டால் சிலசமயம் செய்யுள்களின்பொருள் உணரமாட்  
டாமல் திகைக்கவேண்டி யிருக்கும். முத்தியாது—என்று  
வந்திருக்குமாயின், அது ‘மோகம் என்பது என்ன’ என்று  
பொருள்படலாம்; அல்லது ‘முத்து (தரளம்) எது’ என்  
றும் பொருள்படலாம். முதல் பொருளில் ‘முத்தி’ என்பதே  
பதம். சுற்றிலுள்ள இகரம் குற்றியலிகரமன்று. மற்ற  
பொருளில் முத்து என்பது பதம். அதன் சுற்றிலுள்ள  
குற்றியலுகரம், யகரத்தோடு புணர்வதால் இகரமாய்த்  
திரிந்து நிற்கின்றது.]

## ஸ்ரீ தியாகராஜ கீர்த்தன மணிமாலை.

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ வரதராஜ ஸ்வாமி ஸ்தோத்திரங்கள்

[47-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

8. இராகம்—மோஹனம்]

[தாளம்—ரூபகம்.

பல்லவி

வரதராஜ பாஹி மாம் ஸதா—முதம் தேஹி.....(வரத)

அனுபல்லவி

கரிகிரீஸ சிவ ஸுரபதி—ஸரவஜபவாதி விதத.....(வரத)

சரணம்

தேவ தேவாயதா கதிநாஸ்தி ஸ்ரீபெருந்—

தேவி ஸஹித கருணாகர ஸ்ரீத்யாகராஜ விதத.....(வரத)

பொருள்.

வரதராஜ - வரதராஜப் பெருமானே! மாம், பாஹி -  
என்னைக் காப்பாற்று; ஸதா - எப்போதும், முதம் தேஹி -  
ஸந்தோஷத்தைக் கொடு.

கரிகிரீஸ - ஹஸ்திகிரியில் கோயில் கொண்டுள்ள ஸர்  
வேச்வரனே! சிவ ஸுரபதி ஸரவஜபவ ஆதி விதத -

சிவபெருமான் தேவேந்திரன் (உத்தி) கமலத்தில் தோ  
ன்றிய பிரமதேவன் முதலான தேவர்களால் கொண்டா  
டப்பட்டவனே! (மாம் பாஹி - என்னைக் காப்பாற்று)

தேவ தேவ - தேவ தேவனே, ஸ்ரீபெருந்தேவி ஸஹித -  
ஸ்ரீபெருந்தேவி ஸமேதனா யெழுந்தருளி யிருப்பவனே! கருணாகர - கருணைக்கு இருப்பிடமா யிருப்பவனே! ஸ்ரீ



அதடத் தருகினில்  
உவதைக் கெதிரினில்  
படிகத் தெளிசனைக் கருணியின் பாங்கர்  
சுடினா குலைய வறற்சிறை யாதல்  
கேகயப் பறவாய்  
ஏகிய துண்டேல்  
கண்டாய் கொல்லோ யான்பரி யணங்கினைக்  
கண்டனை யாயி னறிகுவை மற்றவன்  
பகரச் சாயல் பயப்பய நடப்பான்  
மென்விழி மதர்க்கண் டைத்தலு  
மறிகுவை யவளெனப் பறவாய்  
உரையாய் பறவா யொருசொல் லெனக்கே

எனப் பரிவுடன் வேண்டியும் அம்மயில்தான் தனது உவகையே கைமிகுந்து ஆடியிருந்த நிலைகண்டு, —“பதி லொன்றும் பகரவில்லையே.....ஏன் ஐய...நின்னோ டிரையாடற் கேற்றவ னல்லனோ நான்...சதிம்திக்கின் ருய்.....என்னிலைகண்டும் நிர்ந்தனம் செய்ய நினைத்த னையே! இந்நாள் நின் ஓகைக்கு உற்றகாரணம் யாவதா ன்கொலோ!.....அறிந்தெனென்...நின் னுமையானே இகல்வென்ற சுருளாக ஊர்வசியும் இம்பர்விட்டு ஆ கன்றன னென்றவோர் எக்களிப்போ...மதியிலா மயூ ரமே.....நன்னீல மின்னாடு முன் கழுத்து னென்பா லோ நீரமில்லையே. ஈண்டினிப் பயனில்லை. பிற்படுதயர் னோக்கிப் பரியாரைச் சிறிதேனும் நினையாமல் நீத்தகல் வேண்.....” என அகன்றவாறே இராமனும், மயிலை வினவுவதுவிட்டு அங்கோர் மடவன்னத்தின் பெடையைப் பார்த்து,

அடையீ ரெனினு மொருமாற்ற  
மறித்த துரையீ ரன்னத்தின்  
பெடையீ ரொன்றும் பேசிரோ  
பிழையா தார்க்குப் பிழைத்திரோ  
நடைரீ ரழியச் செய்தாரே  
நிலி லாதார் நனியவரோ  
டுடையீர் பகைதா னுமைநோக்கி  
யுவக்கின் றேனை முனிவிரோ

[அன்னப் பெடையே, என்னருகு நீ வரவில்லையாயி னும், உனக்குத் தெரிந்தவரையில் ஏதேனும் பேசமாட் டாயோ. உன் விஷயத்தில் ஒன்றும் பிழை செய்யாத என க்கு நீ பிழைசெய்யலாமா! இடுப்பு இல்லாத சீதையேதான் நீ ஈடையில் தோற்று அழியும்படி செய்தான். அவளுடன் தான் நீ மிக்க பகை பாராட்டினால் பாராட்ட வேண்டும். காறோ உன்னைப் பார்த்து உவக்கின்றேன் ; என்னையும் வெறுப்பாயோ]

என வேண்டியும் எதிர்பொழி பெருமையால், பொய் கையின்கண் உள்ள பதுமமலரை நோக்கி,  
பொன்பால் பொருவும் விரையல்வி  
புல்லிப் பொலிந்த பொலந்தாது  
தன்பாற் றழுவுங் குழல்வண்டு  
தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந் தாமரையே  
என்பா லில்லை யப்பாலோ  
விருப்பா ரல்லர் விருப்புடைய  
உன்பா லில்லை யென்றக்கா  
லொளிப்பா ரோடு முறவுண்டோ

[பொண்ணப்போன்றதும்வாசனையுடையதுமாகிய அக விதழ்களை அடைந்து, அவற்றில் விளங்குகின்ற பொண் போன்றமகரந்தப் பொடியினிடத்தில் தன் பெடையைத் தழுவிக்கொண்டு, குழலப்போலப் பாடுகின்ற வண்டுகள் தமிழ்ப்பாட்டைப்பாடுவதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தாமரை

யே, சீதை என்னிடத்தில் இல்லை, அயலெங்கும் அவளோ இருக்கமாட்டாள் அவளால் விரும்பப்படுகின்ற உன்னிடத்திலும் இல்லையென்று நீயுஞ்சொல்லிவிட்டால், இனி, வைத்துக்கொண்டு இல்லை என்று மறுப்பவருடன் நான் உறவு பாராட்டுவேனோ]

என மனமுனைந்து கூறினான். குழல்வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்குந் தாமரை, இயல்வது காக்குமென்று இராமன் முறையின்றி எண்ணியதும், அவன் துன் பத்திற்கோர் முடிவிலை என்பதையே காட்டும். தமிழ் என்னும் இச்சொல் இனிமைப் பொருளது. அன்றி, அக்காலத்தில் பம்பைக்கரையிலும் தமிழ்மொழியே பயின்றிருந்ததென்னும் ஆராய்ச்சிக்கு இச்செய்யுளை அடைக்கலமாக்கினும் அதிசயமில்லை. வண்டே தமிழ் ப்பாட்டிசைக்குமெனின் மக்கள் பேசிய மொழி எது வெனப் பின்னர் ஆயிர்ப்பதெல்லாம் ஆயிர்ப்பார் பிழையே யன்றி வேறன்று. வண்டு தமிழ்பாடினும் தா மரையோ அமிழ்தின்வந்ததேவியைக் காட்டித் தரவில் லையாதலின், இராமன் அதனை விட்டு,

ஒருவா சகத்தை வாய்திறந்திட்  
தெவாய் பொய்கை யுள்ளொடுங்குந்  
திருவா யனை யசேதாம்பற்  
கயலே கிடந்த செங்கிடையே  
வெருவா வெதிரின் றமுதுயிர்க்கும்  
வீழிச் செவ்விச் கொழுங்கனியாய்  
தருவா யவ்வா யின்னமிழ்துந்

தண்ணென் மொழியுந் தாராயோ  
[இப்பொய்கையில் குவித்திருக்கின்ற, சீதையின் அழகிய வாயைப்போன்ற சிவந்த ஆம்பல் மலருக்குப் பக்கத் திலே இருக்கின்ற சிவந்த சடையே, அஞ்சாமல் நீ என் எதிரே இருந்து அமிர்தம்போன்ற மொழிகளைப் பேசுகின்ற அழகுடைய செழிப்பான வீழிப்பழம் போன்ற சீதை தன் வாயின் வண்ணத்தைக் காட்டுவாய். ஆயினும், அவன் வாயிலுள்ள இனிய அமிர்தத்தையும் குளிர்த்த மொழிக ளையும் எனக்குக்கொடுக்கமாட்டாயோ! வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை உதவாமல் இருக்கின்றாயே]  
என்றும், பின்னர்க் குவளைமலரை நோக்கி,  
பஞ்சபூத்தவிர்ப்பதுமம்பவளம்பூத்தவடியாளென்  
நெஞ்சபூத்ததாமரையினிலயம்பூத்தாணிமம்பூத்த

[வளாய்  
மஞ்சபூத்தமலர்பூத்தகுழலாள் கண்போல்மணிக்கு  
நஞ்சபூத்ததாலென்னநருவாயெண்ணைநிலிவாயோ

[செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டிய விரல்களோடு, செந்தா மரை மலரில் பவளம் பதித்ததுபோன்ற பாதங்களையுடையவளும், என் இதயம் என்னும் தாமரையில் நிலைத்திருப் பவளும், கருநிறம்கொண்ட மேகத்தைப்போன்று இருப்ப தும் மலர்களைச்சூடியதுமான கூந்தலையுடையவளும் ஆகிய சீதையின் கண்களை ஒத்திருக்கின்ற அழகிய நிலோற்ப லமே, நீ விஷம் படர்ந்ததுபோல் மலர்த்து நகைத்து என்னை வருத்துவாயோ.]

என்றும் பலபடி பன்னிப் பன்னி இரங்குவா னாயி னான் இராமன்.

சக்ரவாளம் அன்னம் பதுமம் செங்கிடை மயில் முதலியவைகளை இவ்வண்ணம் தனித்தனி வேண்டி வாயிழந்த இராகவன் பின்னர்ப் பம்பைப் பொய்கை யையே நோக்கி,

வண்ண நறுந்தா மரைமலரும்  
வாசக் குவளை நான்மலரும்  
புண்ணி நெரியு மொருநெஞ்சம்  
பொதியு மருந்திற் றரும்பொய்காய்

கண்ணு முகமுங் காட்டுவாய்

வடிவு மொருகாற் காட்டாயோ

[அழகிய வாசனையுடைய தாமரை மலர்களையும், வாச னையுடைய அன்று மலர்ந்த குவளை மலர்களையும், புண் போல எரிகின்ற என் நெஞ்சிற்குத் தடவுகின்ற மருந்து போலக் கொடுக்கின்ற தடாகமே, சீதையின் கண்களையும் முகத்தையும் காட்டுகின்ற நீ அவளுடைய வடிவம் முழுவதையும் எனக்குக் காட்டமாட்டாயோ. தம்மால் செய்யக்கூடமானால் அவ்வுதவியைச்செய்யாமல் உலோபஞ் செய்தவர்கள் உயர்ந்தவர் களாவாரோ]

என்ன, உயர்ந்தோர் இயற்கையை அப்பொய்கைக்கு எடுத்துக்கூறினான். சீதையின் வடிவம் முழுவதும் அத்தடாகத்தில் என்னவா நிறவன் காண எண்ணினா னென்பது தெரிந்ததில்லை. துயரமடைந்தவர் காரண மின்றியேயும் யாவரையுங் குறைகூறுகின்ற இவ்வுல கத்து இயற்கையை இராமனும் மேற்கொண்டு நடித்த னன் என்பதல்லால் வேறு இதனை உணருமாறில்லை. இராமன் தன் மனநிலை மிகவுங் கலங்கியிருந்த தென் னக் காட்டுமொருதிருத்தினை அடுத்தசெய்யுளிற் காண லாம்—

விரிந்த குவளை சேதாம்பல்

விரைமென் கமலங் கொடிவள்ளை

தரங்கங் கெண்டை வராலாமை

பெய்ந்தித் தகைய தமைநோக்கி

மருந்தி னனையா ளவயவங்க

ளவைநிற் கண்டேன் வல்லரக்கன்

அருந்தி யகல்வான் சிந்தினவோ

வாவி யுரைத்தி யாமென்றே

[மலர்ந்த குவளை மலர்களும் சிவந்த ஆம்பல் மலர்களும், வள்ளைக்கொடியின் இலைகளும், அலைகளும், கெண்டை மீன்களும், வரால் மீன்களும், ஆமைகளும், என்று இத்தகைய பொருள்களை நோக்கி, “ஏ, பொய்கையே, அமிர்தம் அனைய சீதையின் அவயவங்களை உன்னிடத்தில் பார்க்கின்றேன். அவ்வயவங்கள் வலிய அரக்கனாகிய இ ராவணன், அகன்ற வானத்தில் கொண்டு செல்கையில் சீதையைத் தின்னுமபோது துடிதுடிக்கி யவைகளோ சொல் வாயாக”, என்று கூறினான்.]

“ஆயின் தின்னத்தான் சீதையைக் கொண்டு சென் றான் அவ்வரக்கன் என்பது உன் எண்ணமோ?” என வாவிடும், வாயிருக்குமானால், இராமனை எதிர்ப்பின வி யிருக்கும். சீதையினது உறுப்பு ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு உவமைப் பொருள் அவ்வாறியில் இருந்த தென்னக் காட்டல், கம்பர் கிடக்க, கலியென்ற பெய ருடைய எவருக்கும் அருமையன்று. அவைகளைக்க ண்டி, இராவணன் தின்றுசுந்திய சீதையின் அவயவங் கள் எனப் பேசுதல் இராமனுக்கும் பெருமையன்று.

ஆயினும்,

“நான் இல்லாத சமயத்தில் வந்து யிசுதலுணர்களா கிய அரக்கர்கள் அவளுடைய அவயவங்களைக் கிழித்து

அவளைப் புசித்துவிட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். அழகி ய பற்களும் அழகிய மூக்கும் உடையதாய் வெள்ளைக் குண்டலங்கள் அணிந்து விளங்கும் பூரண சந்திரன் போன்ற அவள் முகம் அரக்கர்கள் கையில் அகப்பட் டிக்கொண்டபோது ஒளி குன்றி வெளுத்துப்போயிரு க்கும். அவன்கழுத்துச் சம்பகப்பூவின் நிறமுடையதாய் மாலை யணிந்து இருந்தது. அதனை அவன் கதறக்கதற அரக்கர் புசித்திருப்பார். தளிர்போன்ற பலவகை வளை களணிந்த அழகிய கைகளை அவன் பயத்தால் உதற உ தற அரக்கர்கள்புசித்திருப்பார்கள். ஐயோ, அரக்கர்கள் புசிப்பதற்காகவா நானவளை அங்குத் தனியாக விட்டுப் போனேன்! அநேக பந்துமித்திரர்கள் இருந்தும் அநா டைபோல் அவன் அரக்கர்களால் புசிக்கப்பட்டானே!

என்று முன்னர் வான்மீகத்தில், இலக்குவன்பால் இ யம்பி இயம்பிப் பஞ்சவடியில் ஏங்கிய மொழிகளை இக் கம்பர் தூலில் சொல்ல மறந்த குறையினைத் தீர்க் கப் புகுந்தவன்போல இப்பம்பைக் கருகில் வழங்க லாயினுன்போலும். அரக்கர் தின்னும் இரையாகச் சீதையை நினைத்த இது இவன் துன்பத்தின் கொடு மையைக் காட்டுகின்றது. மற்று, வான்மீகத்தினின்று இடம் பிறழ்ந்து வருதலால் பிழையும் படுகின்றது. தான் விட்டுச்சென்றவிடத்தில் சீதை தென்படாதது தெரிந்தவுடன் கோதாவிரிக் கரையில் உரைத்தவை அவை. அரக்கர் சிலர் புகுந்து சீதையைப் புசித்திருந் கலாம் எனப் பொதுவுறப் பேசுதல், கேட்போர் மயிர் பொடிக்கும்படி மிசைபடு நாடக மாகின்றதெனினும் ஒருவாறு பொருந்தும். மற்று, சீதையைத் தூக்கிச் சென்றவன் இராவணனே என்னும்ச் செய்தியைச் சடாயுவினால் அறிந்தபின்னும், அவ்விராவணன், ஒரு பெண்ணைத் தின்னுவதற்கே இத்தனை தூரம் தேடி வந்து இத்துனை முயன்றானென்னல், மறைதந்த நா லுடைய ஒருவனும், துயரின் கொடுமையால் வாய் தந் தன புலம்பவும் இயலும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட வோ, யாதோ!

இன்னவாறெலாம் நெடியவன் நெஞ்சடைந்து வ ருந்து மெல்லையில் அந்திகழிந்து இருளும் சூழ்ந்தது.

மண்டியின் நனநிலைய மலைதயின் நனமறுவில் பண்டியின் நனவிரவு பணிதயின் நனபகரும் விண்டியின் நனகழுதும் விழிதயின் நனபழுதில் கண்டியின் நிலநெடிய கடறுதயின் நனகளிறு பூமியிலுள்ளவை துயின்நன, நிலையுள்ள மலைகள் து யின்நன. மாசற்ற பண்கள் துயின்நன. நாகலோகத்தி லுள்ள பாம்புகள் துயின்நன. சொல்லப்படும் ஆகாய த்தில் உள்ளவை துயின்நன. பேய்களும் கண் துயின் நன. ஆயினும், பெரிய பாதகடலில் பள்ளிகொண்டிருத் த யானைகளாகிய இராம லக்ஷணர்கள் மாத்திரம் கண் துயிலவில்லை.]

கண் துயிலாது கிடந்த இவர் கதிரோன் உதித்த தும், சீதையைத் தேடிவான் புறப்பட்ட டேகினார்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிடஸ் நஞ்சன்குடே “சத்வைத்யசாஸி” மருந்துகள்  
“ஆல்மண்டைன்” (டானிக்). “பாலக்ஸ்” பேதிமாத்தரை. “ஸ்பீள்வரால்” (குழந்தை கட்டிக்கு)  
கமார் 300 மடபியாவனபாராசா மடபியாவனபாராசா கோரோஜன மாத்திரா தயவுசெய்து  
பொலிகள் மடபியாவனபாராசா கவனித்து  
எமாற்றும். சாதாரணம்-மாக்கேட் (சாஸ்தர் சேம்ஸுராய்) மடபியாவனபாராசா வரங்கவும்.  
மடபியாவனபாராசா மடபியாவனபாராசா மடபியாவனபாராசா  
சத்தவத்யசாஸி - நஞ்சன்குடே  
[பஸ்மங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யுங்கள்]  
199154

## வர்த்தமானம்

செட்டிநாட்டுக்

## கலாநிலயக் கல்விக் கழகம்.

இக் கழகத்தின் அடுத்த வகுப்பு, காலை காத்தானில் ஏப்ரல் மாதம் 28, 29-ம் தேதிகளில் கூடும். (சனிக்கிழமை, நாயிறுக் கிழமை.)

அவ்விரு தினங்களிலும் மாலை 6 மணிக்குக் காலைக்குடியில், S. M. S. ஹைஸ்கூல் கட்டிடத்தில் ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர், B.A., B.L., கம்பராமாயணக் கட்டுரைகள் நிகழ்த்துவார்.

காஞ்சிபுரம்

## கலாநிலயக் கல்விக் கழகம்.

இப்பொழுது காஞ்சிபுரத்தில் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் தமிழ் வகுப்புகள் மூன்று நடந்து வருகின்றன:—

(1) பெரிய காஞ்சிபுரம் தாலுக்கா ஆபீஸிற்கு எதிரிலிருக்கும் வாசக சாலையில் (Reading Room) திங்கள் வியாழன் கிழமைகளில், மாலை 6-45 முதல் 7-30-வரையில்.

(2) ஆடிஸன்பேட்டை, ஜவுளிக்கடை சத்திரத்தின் மேல்வீட்டில், டாக்டர் ஸ்ரீநிவாச ஐயர் வைத்திய சாலையில், புதன் சனிக்கிழமைகளில், 6-45 முதல், 7-30 வரையில்.

(3) சின்ன காஞ்சிபுரம் திருக்கச்சி நம்பித் தெருவில் இருக்கும் அர்பன் பாங்க் கட்டிடத்தில் செவ்வாய் வெள்ளிக்கிழமைகளில், மாலை 6-45 முதல், 7-30 வரையில்.

பெரிய காஞ்சிபுரத்திலும் சின்ன காஞ்சிபுரத்திலும், நளவெண்பாலும் வில்லிபாரதமும் அஷ்டபிரபந்தமும் முடிந்து இப்பொழுது நடைபெறும் நடக்கின்றது. ஆடிஸன்பேட்டை வகுப்பில், நளவெண்பா முடிந்து வில்லிபாரதம் நடக்கின்றது.

மாலைக் காலங்களில் இவ்வகுப்புகளுக்கு வா இயலாதபடி வேலையிருப்பவர்களுக்கு வசதியளிக்கும் பொருட்டு வேறொரு புதிய வகுப்பு—

ஏப்ரல் மாதம் 25-ஆவது கிழமை பிற்பகல் 3 மணிக்கு

ஆடிஸன்பேட்டை ஜவுளிக்கடை சத்திரத்தில் உள்ள டாக்டர் ஸ்ரீநிவாச ஐயர் வைத்திய சாலையில் ஆரம்பமாக இருக்கின்றது. மற்ற வகுப்புகளில் சேர்ந்து படிக்க இயலாதிருந்தவர் இவ்வகுப்பிற்கு வந்து சேரும்படி வேண்டப்படுகின்றனர்.

52 முறை:—கல்கத்தாவில் ஷேக் இஸ்மால் என்பவன் இதுவரை ஐம்பத்தோரு முறை சிறை சென்றவன். அகாரணமாக விதியில் திரிந்துகொண்டிருந்தான் என்ற குற்றத்திற்காகத் திரும்பவும் இப்பொழுது மூன்று மாதம் கல்காவில் தண்டனை அடைந்திருக்கிறான். தற்காலச் சிறைவாசமுறை மக்களைத் திருத்த வதில்லை யென்பதற்கு ஷேக் இஸ்மால் சிறந்த உதாரணமாவான்.

\* \* \*

துருக்கி ராஜ குடும்பத்தின் கதி:—துருக்கி மாஜி சுல்தானின் குடும்பத்தார் மிகவும் கஷ்டப்படுவதாக அவருடைய பேரன் பரின்ஸ் ஜமாலுதின் எபண்டி மூலமாகத் தெரியவருகிறது. ஆப்கன் சைன்யத்தில் ஏதாவது வேலை கிடைக்காதா என்று பரின்ஸ் ஜமாலுதின் இப்போது காபூலுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார். இதே இளவரசர் ஜமாலுதின் முன்பு துருக்கிய சைன்யத்தின் பாதிக்குச் சேனாதிபதியாக இருந்தார். காலஞ்சென்ற அப்துல் ஹமீத் தின் மனைவியான சுல்தானா சையாவும் இவருடன் கூட வந்திருக்கிறார். துருக்கி ராஜ குடும்பத்தார் துருக்கியிலிருந்து வெருட்டப்பட்ட பிறகு பல கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்துபோனதாகவும் ஒரு கோஷ்டி நைஸ் என்ற இடத்திலும் மற்றொன்று சிரியாவிலும் தாமதித்ததாகவும் அவர்களில் பெரும்பாலார் மகத்தான கஷ்டத்திற்குள்ளாகி ஒருவர் பசியாலும் பட்டினியாலும் பாரிஸ் நகரில் உயிர் துறந்ததாகவும் தெரிகிறது.

## கோடையின் கோடுமை

நீங்கள் ஆயுர்வேத முறைப்படி செய்யப்பட்ட எங்களுடைய

மணிதைலத்தை

உபயோகித்தீர்களா?

மூளையைக் குளிரச்செய்து கை கால் கண்களின் எரிச்சலைச் சமனஞ்செய்து தலை மயிரை நீண்டு வளரும்படி செய்யும். உடனே வாங்கி உபயோகியுங்கள்.

5 துவம் தைலம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1.

இலும்! கேடலாக். இலும்!!

ஆதங்க நீக்ரஹ ஓளஷதாலையம்,  
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

**NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.**  
Head Office: NATIONAL INSURANCE BUILDING, 362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.

**1933 Results.**  
New Business Completed exceeds ... Rs. 1,67,00,000  
The Company with a steady progress all round.  
All forms of life assurance policies issued at low safe rates of premium.

**Specialities.**  
Female Lives  
Joint Lives  
Permanent Protection Policies  
Triple Benefit Policies.  
Marriage & Future Provision Policies.

For agencies please apply to:—  
T. ANANTACHARI,  
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,  
362, China Bazar Road, Managers,  
Esplanade, Madras.

**Consult NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,**  
Head Office: NATIONAL INSURANCE BUILDING, 362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.  
for Fire, Motor & Accident policies.

**A sound Company.**  
Please apply for particulars to:—  
T. ANANTACHARI,  
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,  
362, China Bazar Road, Managers,  
Esplanade, Madras.